

РЕШЕНИЕ

№ 11

гр. Благоевград, 06.02.2023 г.

В ИМЕ.О НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРА., ДЕВЕ.И СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Н. Грънчаров

при участието на секретаря Катерина Пелтекова
като разгледа докладваното от Н. Грънчаров Търговско дело №
20211200900005 по описа за 2021 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.625 и сл. ТЗ.

Образувано е въз основа на молба за откр.е на производство по несъстоятелност, подадена от „К...” А. – в несъстоятелност, ЕИК *, представлявано от А. Н. Д. и К. Х. М., в качеството им на синдици, назначени с Решение № 41 от 23.04.2015г. и Решение № 196 от 13.11.2015г., на Управителният съвет на Фонда за гарантиране на влоговете в банките, чрез адв. М. Ж. С., със съдебен адрес: гр. С., ул. ”Г.И.” № *, срещу “Т. П.” Е., ЕИК: *, със седалище и адрес на управление: гр. П. *, ж.к.“О.”- Ш..., представлявано от управителя В. Н. Г..

С молбата е направено искане до съда да бъде открито производство по несъстоятелност срещу „Т. П.” Е., с ЕИК *, като се поддържа че са налице установените в ТЗ предпоставки за обявяване на ответника в несъстоятелност, доколкото същият се намира в състояние на неплатежоспособност (а вероятно и на свръхзадълженост).

С молбата са наведени доводи за съществуващи правоотношения между „К...” А. (н.) и „Т. П.” Е..

Твърди се, че между „К...” А.- в несъстоятелност (по- долу наричано още „К...” А. (н.)) и „В...” О. - в несъстоятелност, * са сключени 11 броя договори за банков кредит както следва:

- 1.Договор за банков кредит от 28.09.2006г.;
- 2.Договор за банков кредит от 28.09.2006г.;

3. Договор за банков кредит от 28.09.2006г.;
4. Договор за банков кредит от 28.05.2008г.;
5. Договор за банков кредит от 31.08.2009г.;
6. Договор за банков кредит от 20.11.2009г.;
7. Договор за банков кредит от 17.12.2009г.;
8. Договор за банков кредит от 26.10.2010г.;
9. Договор за банков кредит от 28.12.2010г.;
10. Договор за банков кредит от 14.03.2012г.
11. Договор за банков кредит от 22.08.2012г.

С вписване номер 20130626114148 по партидата на "В..." О. - в несъстоятелност в ТР при АВ е вписано преобразуване на дружеството чрез отделяне. В резултат на преобразуването са се образували (обособили) 6 юридически лица като самостоятелни новорегистрирани търговски дружества, които са правоприменици на кредитополучателя. Новообразуваните дружества, които в резултат на преобразуването са получили права от „В..." О., са следните:

1. „К..." Е., ЕИК: *;
2. „К. В." Е., ЕИК: *;
3. „С..." Е., ЕИК: *;
4. „К..." Е., ЕИК: *;
5. „Б..." Е., ЕИК: *;
6. „Т. П." Е., ЕИК: *.

Поддържа се с молбата по настоящото дело, че съгласно чл. 263 л, ал. 1 от ТЗ, „За задълженията, възникнали до датата на преобразуването, отговарят солидарно всички участващи в преобразуването дружества освен прекратените. Отговорността на всяко дружество е до размера на получените от него права освен на дружеството, на което задължението е разпределено с договора или с плана за преобразуване".

В плана за преобразуване на "В..." О. - в несъстоятелност липсва разпределение на задължението на кредитополучателя към „К..." А. (н.) по горепосочените Договори за банков кредит измежду неговите правоприменици. С оглед на това поддържа се становище от ищеца по настоящото дело, че описаните в по-горе дружества отговарят солидарно с „В..." О. - в несъстоятелност за изпълнението на задълженията по Договорите за банков кредит.

Съгласно чл. 263л, ал. 1, изр. 2 ТЗ, отговорността на всяко дружество е до размера на получените от него права освен на дружеството, на което задължението е разпределено с договора или плана за преобразуване. Тълкувана систематически с изр. 1 тази разпоредба следва да се разбира, като уреждаща вътрешните отношения между солидарните длъжници, а не като ограничаваща пълната им отговорност спрямо кредитора, тъй като обратното би

противоречало на основния принцип при преобразуване- правата на кредиторите да не бъдат накърнени от самото преобразуване.

Сочи се с ИМ от ищеца, че ВКС изрично е приел в Определение № 1118/28.10.2010г. по гр.д. № 560/2010г., че посочената разпореда „предвижда солидарна отговорност на участващите в преобразуването дружества като защита на кредиторите при разделяне и отделяне ... След отделянето на трите дружества ...те следва да носят солидарна отговорност за задължението към ищеца“. Според цитираното определение, получените от отделитото се дружество права имат значение при лимитиране на отговорността само във вътрешните отношения между солидарните длъжници. В този смисъл е и Решение № 179/10.01.2014г. по т.д. № 396/2012г. на ВКС, с което е изяснено, че лимитирането на отговорността на приобретателя по чл. 15 ал. 3 от ТЗ, се отнася само до вътрешните му отношения с прехвърлителя, но не и спрямо кредиторите.

С оглед на гореизложеното, твърди се с молбата за откритие на производство по несъстоятелност, че задълженията на „Т. П.“ Е., с ЕИК *, към „К...” А. - в несъстоятелност, са както следва:

1. По Договор за банков кредит от 28.09.2006г.

Между „К...” А.-в несъстоятелност /„К...” А. /н./ и „В...” О. (н.), съществува правоотношение по Договор за банков кредит от 28.09.2006г. По силата на описания договор „К...” А. /н./ отпуска на кредитополучателя „В...” О. кредит в размер на 9 700 000.00 /девет милиона и седемстотин хиляди/лева, ефективно усвоени от „В...” О.. Към Договор за банков кредит от 28.09.2006г. са сключени следните анекси: Анекс № 1/05.09.2007г.; Анекс № 2/17.12.2007г.; Анекс № 3/13.02.2009г.; Анекс № 4/20.11.2009г.; Анекс № 5/08.10.2010г.; Анекс № 6/09.03.2011г.; Анекс № 7/09.03.2012г.; Анекс № 8/09.10.2012г.; Анекс № 9/08.03.2013 г.; Анекс № 10/10.02.2014г.

Видно от представеното към настоящата молба извлечение от счетоводните книги на „К...” А.- в несъстоятелност от сметките на кредитополучателя, към 20.02.2019г., задължението на „В...” О. (н.), респективно задължението на „Т. П.“ Е. по Договор за банков кредит от 28.09.2006г., възлиза на - 5 976 993.77лв.

По силата на издаден изпълнителен лист от 19.08.2015г., дружеството има задължение за заплащане на законна лихва върху главницата в размер на 2 227 500лв. за период от 18.08.2015г. до окончателното ѝ изплащане. Към 20.02.2019 г. дължимата законна лихва е в размер на 794 137.16 лева, а присъдените разноски за процесуално представителство в производството са в размер на 45 388.31лв.

Общо задълженията на „В...” О. (н.), респективно задължението на „Т. П.“ Е. по Договор за банков кредит от 28.09.2006г., към 20.02.2019г., възлизат на 6 816 519.24лв.

По посочения договор ответното дружество е спряло плащанията, считано от 07.11.2014г. доколкото последното направено плащане по кредита е от 06.11.2014г.

2. Договор за банков кредит от дата 09.01.2007г.

Между „К...” А. /н./ и „В...” О., е сключен Договор за банков кредит от дата 09.01.2007г., по силата на който „К...” А. /н./ отпуска на кредитополучателя „В...” О. кредит в размер 7 850 000.00 /седем милиона осемстотин и петдесет хиляди/лева, ефективно усвоени от „В...” О.. Към Договор за банков кредит от г. са сключени следните анекси: Анекс № 1/09.03.2007г.; Анекс № 2/09.05.2007г.; Анекс № 3/05.09.2007г.; Анекс № 4/10.01.2008г.; Анекс № 5/03.10.2008г.; Анекс № 5/03.10.2008г.; Анекс № 6/30.10.2008г.; Анекс № 7/13.02.2009г.; Анекс № 8/10.03.2009г.; Анекс № 9/11.09.2009г.; Анекс № Ю/20.11.2009г.; Анекс № 11/08.10.2010г.; Анекс № 12/08.10.2012г.; Анекс № 13/01.07.2013г.; Анекс № 14/10.02.2014г.

Видно от представеното към настоящата молба извлечение от счетоводните книги на „К...” А. - в несъстоятелност от сметките на кредитополучателя, към 20.02.2019г., задължението на „В...” О. (н.), респективно задължението на „Т. П.“ Е. по Договор за банков кредит от 09.01.2007г., възлиза на 9 022 351.79лв.

По посочения договор ответното дружество е спряло плащанията, считано от 07.11.2014г., доколкото последното направено плащане по кредита е от 06.11.2014г.

3. Договор за банков кредит от 07.03.2008г.

Между „К...” А. /н./ и „В...” О., е сключен Договор за банков кредит от 07.03.2008г. По силата на описания договор „К...” А. /н./ отпуска на кредитополучателя „В...” О., кредит в размер на 5 676 000.00/пет милиона шестотин седемдесет и шест хиляди/ лева, ефективно усвоени от „В...” О.. Към Договор за банков кредит от 07.03.2008г. са сключени следните анекси: Анекс № 1/07.04.2008г.; Анекс № 2/08.05.2008г.; Анекс № 3/06.06.2008г.; Анекс № 4/25.06.2008г.; Анекс № 5/13.02.2009г.; Анекс № 6/10.03.2009г.; Анекс № 7/07.04.2009г.; Анекс № 8/20.11.2009г.; Анекс № 9/10.02.2010г.; Анекс № 10/09.04.2010г.; Анекс № 11/09.07.2010г.; Анекс № 12/09.09.2010г.; Анекс № 13/20.01.2011г.; Анекс № 14/14.06.2011г.; Анекс № 15/05.09.2012г.; Анекс № 16/10.02.2014г.

Видно от представеното към настоящата молба извлечение от счетоводните книги на „К...” А. - в несъстоятелност от сметките на кредитополучателя, към 20.02.2019г., задължението на „В...” О. (н.), респективно задължението на „Т. П.“ Е. по Договор за банков кредит от 07.03.2008г., възлиза на 12 442 455.83лв.

По силата на издаден изпълнителен лист от 19.08.2015г., дружеството има задължение за заплащане и на присъдените разноски за процесуално представителство в производството в размер на 16 418 лв.

Общо задълженията на „В...” О. (н.), респективно задължението на „Т. П.“ Е. по Договор за банков кредит от 07.03.2008г., към 20.02.2019г., възлизат на 12 458 873.83лв.

По посочения договор ответното дружество е спряло плащанията, считано от 27.05.2014г., доколкото последното направено плащане по кредита е от 26.05.2014г.

4. Договор за банков кредит от 28.05.2008г.

Между „К...” А. /н./ и „В...” О., е сключен Договор за банков кредит от 28.05.2008г. По силата на описания договор „К...” А. /н./ отпуска на кредитополучателя „В...” О., кредит в

размер на 1 300 000 /един милион и триста хиляди лева/лв., ефективно усвоени от „В...” О.. Към Договор за банков кредит от 2805.2008г. са сключени следните анекси: Анекс № 1/13.02.2009г.; Анекс № 2/30.10.2009г.; Анекс № 3/20.11.2009г.; Анекс № 4/09.07.2010г.; Анекс № 5/09.09.2010г.; Анекс № 6/09.03.2011г.; Анекс № 7/30.12.2011г.; Анекс № 8/10.09.2012г.; Анекс № 9/01.07.2013г.; Анекс № 10/10.02.2014г.

Видно от представеното към настоящата молба извлечение от счетоводните книги на „К...” А.- в несъстоятелност от сметките на получателя, към 20.02.2019г., задължението на „В...” О.(н.), респективно задължението на „Т. П.“ Е. по Договор за банков кредит от 28.05.2008г., възлиза на 494 680.73лв.

По силата на издаден изпълнителен лист от 19.08.2015г., дружеството има задължение за заплащане и на присъдените разноски за процесуално представителство в производството в размер на 16 418лв.

Общо задълженията на „В...” О. (н.), респективно задължението на „Т. П.“ Е. по Договор за банков кредит от 31.08.2009г., към 20.02.2019г., възлизат на 511 098.73лв.

По посочения договор ответното дружество е спряло плащанията, считано от 27.05.2014г., доколкото последното направено плащане по кредита е от 26.05.2014г.

5. Договор за банков кредит от 31.08.2009г.

Между „К...” А./н./ и „В...” О. е сключен Договор за банков кредит от 31.08.2009г. По силата на описания договор „К...” А. /н./ отпуска на кредитополучателя „В...” О. кредит в размер на 1 740 000.00/един милион седемстотин и четиресет хиляди/лева, ефективно усвоени от „В...” О.. Към Договор за банков кредит от 31.08.2009г. са сключени следните анекси: Анекс № 1/10.02.2010г.; Анекс № 2/09.07.2010г.; Анекс № 3/09.09.2010г.; Анекс № 4/11.06.2012г.; Анекс № 5/09.05.2013г.

Видно от представеното към настоящата молба извлечение от счетоводните книги на „К...” А.- в несъстоятелност от сметките на кредитополучателя, към 20.02.2019г., задължението на „В...” О. (н.), респективно задължението на „Т. П.“ Е. по Договор за банков кредит от 31.08.2009г., възлиза на 2 475 543.76лв.

По силата на издаден изпълнителен лист от 19.08.2015г., дружеството има задължение за заплащане на законна лихва върху главницата в размер на 550 000лв., за период от 18.08.2015г. до окончателното ѝ изплащане. Към 20.02.2019г. дължимата законна лихва е в размер на 196 083.25лв. По силата на издаден изпълнителен лист от 19.08.2015г., дружеството има задължение за заплащане и на присъдените разноски за процесуално представителство в производството в размер на 10 530лв.

Общо задълженията на „В...” О. (н.), респективно задължението на „Т. П.“ Е. по Договор за банков кредит от 31.08.2009г., към 20.02.2019г., възлизат на 2 682 157.01лв.

По посочения договор ответното дружество е спряло плащанията, считано от 05.11.2014г., доколкото последното направено плащане по кредита е от 04.11.2014г.

6. Договор за банков кредит от 20.11.2009г.

Между „К...” А. /н./ и „В...” О. е сключен Договор за банков кредит от 20.11.2009г. По силата на описания договор „К...” А. /н./ отпуска на кредитополучателя „В...” О. кредит в размер на 1 800 000.00/един милион и осемстотин хиляди лева/лв., ефективно усвоени от „В...” О.. Към Договор за банков кредит от 20.11.2009г. са сключени следните анекси: Анекс № 1/18.10.2010г.; Анекс № 2/09.08.2012г.; Анекс № 3/09.05.2013г.; Анекс № 4/10.02.2014г.

Видно от представеното към настоящата молба извлечение от счетоводните книги на „К...” А.- в несъстоятелност от сметките на кредитополучателя, към 20.02.2019г., задължението на „В...” О. (н.), респективно задължението на „Т. П.“ Е. по Договор за банков кредит от 20.11.2009г., възлиза на 3 621 009.65лв.

По посочения договор ответното дружество е спряло плащанията, считано от 27.05.2014г., доколкото последното направено плащане по кредита е от 26.05.2014г.

7. Договор за инвестиционен банков кредит от 17.12.2009г.

Между „К...” А./н./ и „В...” О. е сключен Договор за инвестиционен банков кредит от 17.12.2009г. По силата на описания договор „К...” А. /н./ отпуска на кредитополучателя „В...” О., кредит в размер на 7 810 000.00/седем милиона осемстотин и десет хиляди лева/лева, ефективно усвоени от „В...” О.. Към Договор за банков кредит от 17.12.2009г. са сключени следните анекси: Анекс № 1/14.03.2011г.; Анекс № 2/30.12.2011г.; Анекс № 3/14.09.2012г.; Анекс № 4/14.05.2013г.; Анекс № 5/10.02.2014г.

Видно от представеното към настоящата молба, извлечение от счетоводните книги на „К...” А. (н.) от сметките на кредитополучателя към 20.02.2019г. задължението на „В...” О. (н.), респективно задължението на „Т. П.“ Е. по Договор за банков кредит от 17.12.2009г., възлиза на 6 198 994.53лв.

По посочения договор ответното дружество е спряло плащанията, считано от 27.05.2014г., доколкото последното направено плащане по кредита е от 26.05.2014г.

8. Договор за банков кредит от 26.10.2010г.

Между „К...” А. /н./ и „В...” О. е сключен и Договор за банков кредит от 26.10.2010г. По силата на описания договор „К...” А. /н./ отпуска на кредитополучателя „В...” О., кредит в размер на 2 300 000.00/два милиона и триста хиляди/лева, ефективно усвоени от „В...” О.. Към Договор за банков кредит от 26.10.2010г. са сключени следните анекси: Анекс № 1/11.11.2010г.; Анекс № 2/09.07.2012г.; Анекс № 3/08.10.2012г.; Анекс № 4/09.05.2013г.; Анекс № 5/10.02.2014г.

Видно от представеното към настоящата молба извлечение от счетоводните книги на „К...” А. (н.) от сметките на кредитополучателя към 20.02.2019г., задължението на „В...” О. (н.), респективно задължението на „Т. П.“ Е. по Договор за банков кредит от 26.10.2010г., възлиза на 3 196 594.24лв.

По силата на издаден изпълнителен лист от 19.08.2015г., дружеството има задължение за заплащане на законна лихва върху главницата в размер на 936 000 лева за период от 18.08.2015г. до окончателното ѝ изплащане. Към 20.02.2019г. дължимата законна лихва е в

размер на 333 698.04лв.

По силата на издаден изпълнителен лист от 19.08.2015г., дружеството има задължение за заплащане и на присъдените разноски за процесуално представителство в производството в размер на 20 094.91лв. Общо задълженията на „В...” О. (н.), респективно задължението на „Т. П.“ Е. по Договор за банков кредит от 26.10.2010г., към 20.02.2019г., възлизат на 3 550 387.19 лева.

По посочения договор ответното дружество е спряло плащанията, считано от 27.05.2014г., доколкото последното направено плащане по кредита е от 26.05.2014г.

9. Договор за банков кредит от 28.12.2010г.

Между „К...” А./н./ и „В...” О., е сключен Договор за банков кредит от 28.12.2010г. По силата на описания договор „К...” А. /н./ отпуска на кредитополучателя „В...” О. кредит в размер на 2 103 500.00/два милиона сто и три хиляди и петстотин/ лева, ефективно усвоени от „В...” О.. Към Договор за банков кредит от 28.12.2010г. са сключени следните анекси: Анекс № 1/08.06.2011г.; Анекс № 2/30.08.2011г.; Анекс № 3/30.09.2011г.; Анекс № 4/28.12.2011г.; Анекс № 5/27.02.2012г.; Анекс № 6/09.04.2012г.; Анекс № 7/09.04.2013г.; Анекс № 8/10.02.2014г.

Видно от представеното към настоящата молба извлечение от счетоводните книги на „К...” А. (н.) от сметките на кредитополучателя към 20.02.2019г., задължението на „В...” О. (н.), респективно задължението на „Т. П.“ Е. по Договор за банков кредит от 28.12.2010г., възлиза на 2 603 050.41лв.

По силата на издаден изпълнителен лист от 07.09.2015г., дружеството има задължение за заплащане на законна лихва върху главницата в размер на 2 103 500 лева за период от 04.09.2015г. до окончателното ѝ изплащане. Към 20.02.2019г. дължимата законна лихва е в размер на 739 976.24лв., а присъденото юрисконсултско възнаграждение е в размер на 38 837.61лв.

Общо задълженията на „В...” О. по Договор за банков кредит от 28.12.2010г., към 16.11.2016г., възлизат на 3 381 864.26лева.

По посочения договор ответното дружество е спряло плащанията, считано от 27.05.2014г., доколкото последното направено плащане по кредита е от 26.05.2014г.

10. Договор за банков кредит от 14.03.2012г.

Между „К...” А./н./ и „В...” О. е сключен Договор за банков кредит от 14.03.2012г. По силата на описания договор „К...” А./н./ отпуска на кредитополучателя „В...” О., кредит в размер на 2 300 000.00/два милиона и триста хиляди/лева, ефективно усвоени от „В...” О.. Към Договор за банков кредит от 14.03.2012г. са сключени следните анекси: Анекс № 1/14.05.2013г.; Анекс № 2/10.02.2014г.

Видно от представеното към настоящата молба извлечение от счетоводните книги на „К...” А. (н.) от сметките на кредитополучателя, към 20.02.2019г., задължението на „В...” О. (н.), респективно задължението на „Т. П.“ Е. по Договор за банков кредит от 14.03.2012г.,

възлиза на 3 799 527.45лв.

По посочения договор ответното дружество е спряло плащанията, считано от 27.05.2014 г., доколкото последното направено плащане по кредита е от 26.05.2014г.

По силата на издаден изпълнителен лист от 05.10.2017г., дружеството има задължение за заплащане на законна лихва върху главницата в размер на 2 116 000лева и неустойка в размер на 215 472.47лева за период от 04.09.2015г. до окончателното ѝ изплащане. Към 20.02.2019г. дължимата законна лихва е в размер на 330 291.93 лева., а присъденото юрисконсултско възнаграждение е в размер на 300 лева.

Общо задълженията на „В...” О. по Договор за банков кредит от 14.03.2012г. към 20.02.2019г. възлизат на 4 130 119.38 лева.

11. Договор за банков кредит от 22.08.2012г.

Между „К...” А./н./ и „В...” О. е сключен и Договор за банков кредит от 22.08.2012г. По силата на описания договор „К...” А./н./ отпуска на кредитополучателя „В...” О., кредит в размер на 13 300 000.00 /тринадесет милиона и триста хиляди/лева, ефективно усвоени от „В...” О.. Към Договор за банков кредит от 22.08.2012г. са сключени следните анекси: Анекс № 1/31.10.2012г.; Анекс № 2/28.02.2013г.; Анекс № 3/01.07.2013г.

Видно от представеното към настоящата молба извлечение от счетоводните книги на „К...” А. (н.), от сметките на кредитополучателя към 20.02.2019г. задължението на „В...” О. (н.), респективно задължението на „Т. П.“ Е. по Договор за банков кредит от 22.08.2012г., възлиза на 28 626 674.39лв.

По силата на издаден изпълнителен лист от 19.08.2015г., дружеството има задължение за заплащане и на юрисконсултско възнаграждение в размер на 35 272.56 лв.

Общо задълженията на „В...” О. по Договор за банков кредит от 22.08.2012г., към 20.02.2019г., възлизат на 28 661 946.95 лева.

По посочения договор ответното дружество е спряло плащанията, считано от 27.05.2014г., доколкото последното направено плащане по кредита е от 26.05.2014г.

С молбата от „К...” А. (н.) са изложени предпоставките за обявяване несъстоятелността на „Т. П.“ Е.:

Сочи се с молбата, че съгласно чл. 607а от ТЗ, производство по несъстоятелност за капиталово дружество се открива, когато то е неплатежоспособно или свръхзадължено.

Твърди се в молбата, че ответникът се намира в състояние на неплатежоспособност, респ. на свръхзадълженост. Посочва се, че по силата на чл. 608 ТЗ неплатежоспособен е търговец, който не е в състояние да изпълни изискуемо парично задължение по търговска сделка или публичноправно задължение към държавата и общините, свързано с търговската му дейност, или задължение по частно държавно вземане.

Сочи се че съгласно чл. 742, ал. 1 от ТЗ търговското дружество е свръхзадължено, ако неговото имущество не е достатъчно, за да покрие паричните му задължения.

Поддържа се че отвтеноото дружество “Т. П.“ Е., дължи на „К...” А. - в несъстоятелност общо 81 035 322.56 лева /осемдесет и един милиона тридесет и пет хиляди триста двадесет и два лева и петдесет и шест стотинки/ към 20.02.2019г., за вземанията посочени по- горе въз основа на сключените договори за кредит. Съгласно чл. 608, ал. 2 от ТЗ неплатежоспособността се предполага, когато длъжникът е спрял плащанията. Поддържа се от ищеца, че видно от представените документи отвтеноото дружество не изпълнява свои възникнали от търговски сделки, изискуеми и ликвидни вземания към кредитора „К...” А. /н./, поради което отвтеникът е неплатежоспособен.

С оглед спиране на плащанията по посочените по-горе договори за банков кредит, поддържа се че отвтеникът “Т. П.“ Е. е неплатежоспособен, считано от 27.05.2014г., която е най-ранната дата на спиране на плащанията от страна на длъжника. С оглед презумпцията по чл. 608 ал. 2 от ТЗ, твърди се, че отвтеноото дружество е изпаднало в състояние на неплатежоспособност, считано от 27.05.2014г.

Изложени са доводи с молбата, че за „К...” А. (н.) е налице правен интерес от предявяване на настоящата молба за открий.е на производство по несъстоятелност, по следните съображения:

Предпоставките за открий.е на производство по несъстоятелност са изрично посочени в Част Четвърта на ТЗ. За открий.е производство по несъстоятелност следва да са налице следните кумулативните материално правни предпоставки: подадена до компетентният по смисъла на чл. 613 ТЗ съд молба от лицата, изрично изброени в чл. 625 ТЗ, съответно лицата по чл. 742, ал.2 ТЗ; длъжникът да е търговец по смисъла на чл. 1 ТЗ; да е налице изискуемо задължение на длъжника по търговска сделка или публичноправно задължение към държавата и общините, свързано с търговската му дейност или задължение по частно държавно вземане; наличие на неплатежоспособност на длъжника по смисъла на чл. 608, ал.1 ТЗ /евентуално свръхзадълженост съгласно чл. 742, ал.1 ТЗ, ако е корпоративно търговско дружество/ и затрудненията на длъжника да не са временни, като състоянието на неплатежоспособност да е обективно и трайно /арг. чл. 631 ТЗ/.

Излагат се доводи, че в настоящия случай посочените предпоставки са налице, поради което за К... А. /н./ е налице правен интерес от подаване на молбата за открий.е на производство по несъстоятелност.

Иска се от съда да вземе в предвид, че спрямо „Т. П.“ Е., вече е било открий.о производство по несъстоятелност на основание чл. 609 от ТЗ- по т.д. 252/2016 г. по описа на ОС Благоевград. В рамките на съдебното дирене е била изготвена и приета съдебно-счетоводна експертиза, в рамките на която беше установено финансовото състояние на длъжника, в това число и показателите за ликвидност на същото (обща, бърза, незабавна и абсолютна).

Поискано е при изготвянето на допуснатата експертиза, изчисляването на вещото лице да включи солидарната отговорност на “Т.-П.“ Е., ЕИК *, по отношение на задължението на „В...” О., ЕИК * по процесиите договори за банков кредит. На вещото лице е била поставена задача да включи задължението на В...” О., ЕИК * към „К...” А./н./ по процесиите договори

за банкови кредит, както задължение на всяко едно от горепосочените дружества, но до размера на получените от съответното дружество права. Вещото лице е следвало да вземе предвид инастъпилата с нотариална покана, получена от „В...” О., на 24.09.2015г. предсрочна изискуемост, съответно за настъпилия падеж, на всички договори за банкови кредити, посочени в молбата за открийе на производство по несъстоятелност. Този размер вещото лице е посочило в Справка № 2, на стр. 5 от ССЧЕ.

В изготвеното заключение по допълнителна ССЧЕ, справка № 9, вещото лице е посочило, че показателите за коефициентите за обща, бърза незабавна и абсолютна активност на “Т. - П.” Е., ЕИК *, към 31.12.2013г., 31.12.2014г., 31.12.2015г. и към 30.09.2017г. са под референтните стойности, като към 30.09.2017г. коефициентът на обща ликвидност е 0.0046, на бърза ликвидност е 0.046, на незабавна ликвидност е 0.000, а на абсолютна ликвидност е 0.000. Коефициентите за финансова автономност и задлъжнялост също са под референтните стойности за посочените периоди.

Поддържа се че поради изложеното, “Т. - П.” Е. не разполага с краткосрочни активи, които да са достатъчни за покрийе на задълженията на последното към К... А./н./, както и към всичките му кредитори.

На основание чл. 629а от ТЗ, поискано е от съда да наложи предварителни обезпечителни мерки за запазване на имуществото на ответното дружество чрез:

- налагане на обща възбрана и заповед върху имуществото „Т. П.” Е.;
- назначаване предварително на временен синдик с правомощията по чл. 635, ал. 1 от ТЗ, за което с молбата за открийе на производство по несъстоятелност са били изложени подробни съображения.

С молбата по чл. 625 от ТЗ, иска се от съда да постанови решение по чл. 630 ал. 1 от ТЗ, с което да обявите неплатежоспособността, съответно свръхзадължеността, на „Т. П.” Е., с ЕИК *, като определите начална дата на неплатежоспособност- 27.05.2014г., както и да открие производството по несъстоятелност.

Иска се от съда да присъди и направените по делото разноски, включително за адвокатска защита.

С Определение № 8/13.01.2021г. по настоящото дело, съдът е оставил без уважение молбата на „К...” А. (н.) за допускане на предварителни обезпечителни мерки във връзка с предявения иск за открийе на производство по несъстоятелност, като определението е било потвърдено от въззивната съдебна инстанция с Определение № 43/01.02.2021г., постановено по ч.дело по несъстоятелност № 77/2021г. по описа на АС София.

Пред съда е депозирана молба с вх. № 3447/19.04.2021г., с правно основание чл. 629, ал. 4 във връзка с чл. 625 от Търговския закон, подадена от „К...” Е., ЕИК: *, със седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. С., ул. „В...” № *, управлявано от К. Д. М., чрез адв. С. Д., срещу ответника “Т. П.” Е., с която се иска от съда по несъстоятелността да присъедини кредитора „К...” Е., вписано в Агенция по вписванията, Търговски регистър и регистър на юридическите лица с нестопанска цел с ЕИК: *, със седалище и адрес на управление: гр. С.,

ж.к. С., ул. „В...“ № *, управлявано от К. Д. М., в производството по т.д. № 5/2021г. по описа на Окръжен съд - Благоевград, със следните вземания: Сума в общ размер на 120 467,95лв., от които 95 637,80лв.- главница и 24 830,15лв.- лихва, ведно със законна лихва за забава от датата на подаване на молбата за присъединяване до окончателно изплащане на вземането.

Иска се молбата от „К...“ Е., съдът да постанови решение по реда на чл. 630 от Търговския закон, с което да открие производство по несъстоятелност и да обявите неплатежоспособността на търговско дружество „Т. П.“ Е., вписано в АВ при ТРРЮЛНЦ, с ЕИК: *, със седалище и адрес на управление: област Б., община П., гр. П., ж.к. - О., шосето за С., управлявано от В. Н. Г., поради наличието на парични задължения към кредитора „К...“ Е., ЕИК: *, в общ размер на 120 467,95 лв.

При условията на евентуалност, иска се от съда да открие производство по несъстоятелност като обявите свръхзадължението на ответното търговско дружество.

Поддържа се с писмената молба че са налице основанията на чл. 629 ал.4 от ТЗ за присъединяване на кредитор, като молбата е допустима и основателна.

Излагат се доводи, че претендираното вземане от кредитора, който иска присъединяването му в производството по несъстоятелност, е основано на неизпълнение задължения на ответника по т.д.№ 5/2021г. по описа на ОС Благоевград, по сключения между „К...“ Е. и „Т. П.“ Е., догомори за заем.

Твърди се, че :

1. на 05.12.2018г. е сключен договор за заем между „К...“ Е., ЕИК: *, в качеството си на заемодател и „Т. П.“ Е., ЕИК: *, в качеството си на заемател, по силата на който заемодателят се е задължил да предостави в полза на заемателя сумата в размер на 50 000 лв. в срок до 10.12.2018г. Съгласно чл. 2, ал. 1 от договора, заемателят се е задължил да върне заемната сума на заемодателя в срок до 6 (шест) месеца от последното усвояване на суми по заема. С оглед предоставената сума в полза на заемателя, последният се е задължил да заплати в полза на заемодателя лихва за използваната сума в размер на 5 %, а в случай че задължението не бъде изпълнено на падежа- неустойка в размер на 0,02% на ден върху размера на главницата, за всеки ден забава. Видно от представения с молбата хронологичен опис, на 05.12.2018г. заемодателят е предоставил заемната сума в полза на „Т. П.“ Е., като същата е наредена от името на заемателя в полза на търговско дружество „Б.“ Е..

2. На 07.12.2018г. е сключен договор за заем между „К...“ Е., ЕИК: *, в качеството си на заемодател и „Т. П.“ Е., ЕИК: *, в качеството си на заемател, по силата на който заемодателят се е задължил да предостави в полза на заемателя сумата в размер на 78 000лв., в срок до 14.12.2018г. Съгласно чл. 2, ал. 1 от договора, заемателят се е задължил да върне заемната сума на заемодателя в срок до 6 (шест) месеца от последното усвояване на суми по заема. С оглед предоставената сума в полза на заемателя, последният се е задължил да заплати в полза на заемодателя лихва за използваната сума в размер на 5 %, а в случай че задължението не бъде изпълнено на падежа - неустойка в размер на 0,02% на ден върху размера на главницата, за всеки ден забава. Видно от представения с молбата по чл. 629 ал. 4

от ТЗ- хронологичен опис, заеодателят е предоставил заемната сума в полза на „Т. П.“ Е., като същата е наредена от името на заемателя в полза на търговско дружество „Б.“ Е..

3. На 19.12.2018г. е сключен договор за заем между „К...“ Е., ЕИК: *, в качеството си на заеодател и „Т. П.“ Е., ЕИК: *, в качеството си на заемател, по силата на който заеодателят се е задължил да предостави в полза на заемателя сумата в размер на 58 000 лв. в срок до 27.12.2018г. Съгласно чл. 2, ал. 1 от договора, заемателят се е задължил да върне заемната сума на заеодателя в срок до 6 (шест) месеца от последното усвояване на суми по заема. С оглед предоставената сума в полза на заемателя, последният се е задължил да заплати в полза на заеодателя лихва за използваната сума в размер на 5 %, а в случай че задължението не бъде изпълнено на падежа- неустойка в размер на 0,02% на ден върху размера на главницата, за всеки ден забава. Видно от представения с молбата от „К...“ Е.- хронологичен опис, заеодателят е предоставил заемната сума в полза на „Т. П.“ Е., като същата е наредена от името на заемателя в полза на търговско дружество „Б.“ Е..

Въз основа на изложеното от фактическа страна, поддържа се с молбата от „К...“ Е., чрез пълномощника му адв. С. Д., че видно от представения с молбата пхо чл. 629 ал.4 от ТЗ хронологичен опис на стопанските операции на „К...“ Е. и лихви по лихвен лист за „Т. П.“ Е., молителят е предоставял суми в полза на ответното търговско дружество за периода от 05.12.2018г. до 20.12.2018г. в общ размер на 194 337,80лв., от които ответника е възстановил 98 700лв., с последно плащане на 08.05.2019г. в размер на 7 700лв. От представения лихвен лист е видно, че молителят е фактурирал дължимите лихви по предоставените суми, като към датата на подаване на настоящата молба същите възлизат на сумата в размер на 24 830,15лв.

Поддържа се, че претендираното вземане съставлява невърнати суми по сключените между „К...“ Е. и „Т. П.“ Е. суми по изброените договори за заем, като се поддържа неизпълнение на задълженията на ответното дружество и се твърди че към настоящия момент „Т. П.“ Е. не е погасило поетите договорни задължения, поради което за „К...“ Е. се е породило субективното право да претендира връщане на заемните суми в откритото производство по несъстоятелност, като се присъедини към първоначалния ищец по делото.

Претендират се от „К...“ Е. всички разноси в настоящото производство, в това число адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство.

С молбата по чл. 629 ал.4 от ТЗ са представени писмени доказателства и е поискано назначаването на съдебно- икономическа експертиза.

С определение от открито съдебно заседание по делото от 14.12.2021г., съдът е конституирал като присъединен кредитор в настоящото производство „К...“ Е., ЕИК: *, със седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. С., ул. „В...“ № *, управлявано от К. Д. М..

С писмено становище по делото от 22.12.2021г., ответникът „Т. П.“ Е., е взел становище по молбата по чл. 629 ал. 4 от ТЗ, във вр. с чл. 625 от ТЗ, като е оспорил качеството на „К...“ Е. на кредитор на „Т. П.“ Е., въз основа на представените по делото договори за заем.

Възражава се, че всички вземания на „К...“ Е. по посочените договори са погасени. Оспорват

се представените копия на договорите за заем, тъй като под същите липсват подписите на заемотателя и на заемателя.

Постъпило е по делото становище- отговор на ИМ, предявена от „К..." А. /н./ за открИ.е на производство по несъстоятелност по отношение на „Т. П." Е., ЕИК *.

Оспорва се с писмения отговор по реда на чл. 131 от ГПК от ответника, че „К..." А. (н.) не е кредитор на „Т. П." Е., ЕИК *, поради следното:

Възразява се от ответника, чрез пълномощника му адв. Н. П., че в молбата по чл. 625 от ТЗ, молителят „К..." А. /н./ не е посочил търговската сделка, от която произтича вземането му от „Т. П." Е. в размер на 18 504 340лв. Към молбата не са приложени доказателства за неплатежоспособността на ответното дружество. Отделно развити са съображения, че „Т. П." Е. никога не е получавало покана за доброволно изпълнение от страна на „К..." А. /н./, нито между двете дружества има счетоводни разчети или потвърждения на салда.

Отделно от това оспорва се че към настоящия момент вземанията на „К..." А. /н./ от „В... П." О. /н./ не са безспорни. За вземанията на „К..." А. /н./ към „В... П." О./н/ е заведен иск с правно основание: чл. 694 ал. 1 т. 1 от ТЗ, като към е образувано т.д. № 76 от 2020г. по описа ОС Благоевград, което е на етап размяна на книжа. Всички вземания на „К..." А. /н./ са оспорени от „В... П." О./н/, поради това, че с писмо с изх. № 2377/13.06.2011г. на „К..." А. /н/, както и с последващи 4 броя писма от месец 11.2014г., 4 броя писма от месец 12.2014г. и писмо от месец 03.2015г.

Твърди се с писмения отговор на молбата за открИ.е на производство по несъстоятелност, че „В... П." О. /н/ - длъжник по договорите за банков кредит е било уведомено, както от „К..." А. /н/, така и от С..., че съгласно Договор за финансово обезпечение с предоставяне на залог, сключен на 19.05.2011г. между „К..." А. /н/, като залогодател/ обезпечител, и С... (***), като обезпечено лице, „К..." А./н/ е учредила залог в полза на С..., върху вземанията си, произтичащи от четири от сочените в молбата на „К..." А./н/ договора за банков кредит, сключени с „В... П." О./н/, по които Банката твърди, че има претенции спрямо „В... П." О./н/, а именно: Договор за банков кредит от 09.01.2007г., Договор за банков кредит от 07.03.2008г., Договор за банков кредит от 28.05.2008г. и Договор за банков кредит от 31.08.2009г. С посочените писма от месец ноември 2014г. и месец декември 2014г., „В... П." О. /н/ е било уведомено от С..., че последната е направила предсрочно изискуем обезпечения с горепосочения Договор за финансово обезпечение Договор за срочен заем от 19.05.2011г. между двете банки, като на основание чл. 11, ал. 2, т. 3 от Закона за договорите за финансови обезпечения и чл. 5 ал. 2 от Договора за учредяване на финансово обезпечение чрез учредяване на залог от 19.05.2011г. между тях, С... (като заложен кредитор) е отправила съобщение до „К..." А. /н/ (като залогодател), за придобИ.е на заложените в нейна полза вземания, произтичащи от Договор за банков кредит от 09.01.2007г., Договор за банков кредит от 07.03.2008г., Договор за банков кредит от 28.05.2008г. и Договор за банков кредит от 31.08.2009г., както и че след получаване на въпросното уведомление „В... П." О. /н/ следва да извършва всички плащания по цитираните договори за кредит на новия си кредитор С....

Излагат се правни доводи от дружеството ответник чрез неговия пълномощник, че предвид текстовете на чл. 10, чл. 11 и чл. 14 от Закона за договорите за финансови обезпечения (ЗДФО), в случай на неизпълнение от страна на „К..." А. (като залогодател), С... има право да реализира и да придобие финансовото обезпечение без съдебна намеса, без да отправя предизвестие за намерението да се реализира обезпечението, без одобрение на условията за реализиране на обезпечението от съд, друга институция или друго лице, без осъществяване на реализирането чрез публичен търг или по друг предвиден от закона начин и без изтичане на допълнителен срок- в т.ч. да придобие заложените в нейна полза вземания. Съгласно чл. 11, ал. 5, във връзка с чл. 14 от същия закон, правото за реализиране на финансовото обезпечение (за което “Т. П.“ Е. е била уведомена и се представят доказателства) не се влияе по никакъв начин от започването на прекратителна процедура (вкл. и процедура по обявяване в несъстоятелност) спрямо обезпечителя - „К..." А. /н/. Дори само с оглед на отправеното на основание чл. 11, ал. 2, т. 3 от ЗДФО от С..., до „К..." А. изявление за придобиване на заложените права, произтичащи от посочените по-горе четири договора за банков кредит, и ако към същия онзи момент част от задълженията на „В... П." О./н/ не са били погасени, „В... П." О. /н/ би имало нов кредитор, на когото би дължало плащане по посочените договори за банков кредит в лицето на С.... Това означава, че титуляр на предявените от „К..." А. /н/ вземания по Договор за банков кредит от дата 09.01.2007г., Договор за банков кредит от 07.03.2008г., Договор за банков кредит от 28.05.2008г. и Договор за банков кредит от 31.08.2009г. би било С..., но не и „К..." А. /н/.

Излагат се доводи с писмения отговор на молбата, че исковата претенция срещу „Т. П." Е. е основана на чл. 263л, ал. 1 от ТЗ във връзка с вписване № 20130626114148 по партидата на „В... П." О. в ТР- преобразуване на „В...“ О. - в несъстоятелност, чрез отделяне. Във връзка с горното, съгласно чл. 263л, ал. 1 от ТЗ, „Т. П." Е. отговаряло солидарно до размера на получените при преобразуването права за задължения на праводателя си, възникнали преди датата на преобразуването.

Оспорва се от ответника вземането на молителя- „К..." А. (н.), тъй като от обявления по партидата на „В... П." О. в Търговския регистър на основание чл. 262ф във вр. с чл. 262с ТЗ Одиторски доклад за проверка на преобразуването на посоченото дружество, размерът на получените от „Т. П." Е. права при преобразуването /отделянето му от „В..." О./ е равен на 18 504 340 /осемнадесет милиона петстотин и четири хиляди триста и четиридесет/ лева. По силата на чл. 263л, ал. 1 от ТЗ, това е максималният размер, до който солидарната отговорност на „Т. П." Е. е могла да бъде ангажирана - или максималният размер, до който дружеството е могло да отговаря за всякакви и всички задължения на „В... П." О., възникнали до преобразуването на последното.

Поддържа се с отговора от “Т. П.“ Е., че отнасящия се изрично само до разделянето (но не и за отделянето) чл. 263л, ал. 2, изр. първо ТЗ, според който „ако при разделяне едно задължение не е разпределено, за него отговарят солидарно и неограничено всички приемащи и/или новоучредени дружества", границите на въведената от закона в чл. 263л, ал. 1 ТЗ солидарна отговорност на участващите в преобразуването дружества при отделяне

са изрично и ясно ограничени- до размера на получените от новоучреденото дружество права. Изрично също е посочено и това, че тази лимитирана солидарна отговорност (до размера на получените при преобразуването права от дружеството) не се отнася само и единствено за новоучредено дружество, на което задължението е било разпределено с договора или с плана за преобразуване, което заедно с преобразуващото се дружество продължава да отговаря солидарно и неограничено за разпределеното му по този начин задължение.

По изложените правни съображения, поддържа се от ответника, съгласно чл. 263л, ал. 1 ТЗ, *че при преобразуване, изразяващо се в отделяне, когато съществуващо задължение не е разпределено изрично към някое от новоучредените дружества, то това задължение остава в патримониума на преобразуващото се дружество, а новоучредените дружества отговарят солидарно, но ограничено - до размера на получените права.*

Излагат се доводи от ответната страна, че в случаите на преобразуване чрез отделяне (за разлика от преобразуването чрез разделяне) преобразуващото се дружество не се прекратява, като посочената в плана/договора част от правата и задълженията му преминава към новоучредени дружества. От това следва, че тези права и задължения, които не са разпределени, остават в преобразуващото се дружество и по аргумент на чл. 263л, ал. 1, изр. второто ТЗ то отговаря за тях неограничено, като кредиторът получава и нови солидарни длъжности, като основанието на закона е, че част от имуществото на преобразуващото се дружество, с което то отговаря съобр. чл. 133 от ЗЗД спрямо кредиторите си, е преминало вследствие частното правоприемство в новоучредените. Отговорността за чуждия дълг на всяко от новоотделените дружества се обуславя от получения актив, което от своя страна обуславя и размера на тази отговорност, а именно - до размера на този актив.

Поддържа се от "Т. П." Е., чрез пълномощника му по делото, че преди изм. на ТЗ с ДВ, бр. 58 от 2003г. според чл. 261, ал. 1 ТЗ „всяко търговско дружество може да се преобразува в друг вид, да се влее в друго, да се раздели на други дружества, да отдели от себе си друго дружество, или да участва в образуването на ново дружество чрез слИ.е", като съгласно ал. 2 на същия член „за задълженията, възникнали до разделянето или отделянето, дружествата отговарят солидарно". След изм. на ТЗ с ДВ, бр. 58 от 2003г. законодателят е предприел подхода да уреди подробно и изчерпателно преобразуването на търговски дружества. Подробната уредба на преобразуването на търговски дружество, предвиди и актуалната и по настоящем редакция на чл. 263л от ТЗ, като дотогава чл. 261, ал. 2 от ТЗ предвиждаше, че за задълженията на участващите в разделяне и отделяне дружества е СОЛИДАРНА и по аргумент от липсата на друга уговорка следователно и НЕОГРАНИЧЕНА, като въобще липсваше каквато и да е подробна регламентация на правила за преминаване на имущество и задължения. Поддържа се становище от ответната страна, че с изм. на ТЗ с ДВ, бр. 58 от 2003г. и по-конкретно с подробното регламентиране както на условията за извършване на преобразуване, така и на последиците му, в т.ч. преминаването на правата и задълженията, проверката на преобразуването и отговорността на участващите в преобразуването дружества, законодателният, чрез доразвИ.е на правната

уредбата на преобразуването и запазвайки гаранциите за интересите на кредиторите, е предприел видимо различен подход, като е допуснал лимитиране на размера на солидарната отговорност на някои от участниците в преобразуването.

Излагат се от ответика правни съображения, че застъпеното становище е в унисон и с приложимото европейско законодателство- директивите в областта на дружественото право- Шеста директива на Съвета от 17 декември 1982 година, относно разделянето на акционерните дружества (Директива 82/891/ЕИО), имплементирана в ТЗ през 2006г., която е отменена с Директива (ЕС) 2017/1132 на ЕП и Съвета от 14 юни 2017 година относно някои аспекти на дружественото право (кодифицираща предходните, в т.ч. Шеста директива). Срокът на Р. България за въвеждане във вътрешното законодателство на разпоредбите на Шеста директива бе срокът за приемане в ЕС, като с изм. през 2006г. това задължение е било изпълнено.

Сочи се с отговора на молбата по настоящото дело, че Шеста директива, както и следваща Директива 2017/1132 на ЕП и Съвета, уреждат правила за защита на кредиторите при преобразуване само за А., но доколкото ТЗ урежда правилата за преобразуване на търговски дружества чрез отделяне и разделяне общо за всички видове дружества, като не прави разлика дали преобразуващото се дружество е А. или Е., като при имплементиране на директивата не е направена разлика в режима, то следва, че аргументите изводими от съдържанието на директивите да са относими и към А. и към Е..

По- нататък с отговора по реда на чл. 131 от ГПК на молбата с искане за открий.е на производство по несъстоятелност, поддърж се от ответника че съгл. чл. 12 пар. 3 от Шеста директива (имплементирана), приложима по силата на чл. 25 вр. чл. 1 към преобразуване чрез отделяне, доколкото кредитор на дружеството, на което се прехвърля задължението според плана за разделянето, не е бил удовлетворен, дружествата правоприменици отговарят солидарно за това задължение. Държавите-членки могат да предвидят ограничаване на тази отговорност до нетните активи, предоставени на всяко от дружествата, с изключение на дружеството, на което е прехвърлено задължението. Съгласно чл. 12, пар. 7 когато дадена държава-членка съчетае системата на защита на кредиторите, установена в параграфи 1- 5, със солидарна отговорност на дружествата правоприменици, както е посочено в параграф 6, тя може да ограничи тази солидарна отговорност *до размера на нетните активи*, предоставени на всяко от тези дружества.

С оглед кодифициращият характер на Директива 2017/1132 на ЕП и Съвета, в частта за преобразуване чрез отделяне (съгл. чл. 159 вр. чл. 135) са предвидени идентични правила, като отново държавата може да предвиди ограничаване на отговорността на участващите в преобразуването дружества до размера на нетните активи, освен на дружеството, на което задължението е разпределено. Съгл. чл. 146, пар. 3. доколкото кредитор на дружеството, на което се прехвърля задължението според плана за разделянето, не е бил удовлетворен, дружествата правоприменици отговарят солидарно за това задължение. Държавите членки могат да предвидят ограничаване на тази отговорност до нетните активи, предоставени на всяко от дружествата, с изключение на дружеството, на което е прехвърлено задължението.

Съгл. пар. 7. когато дадена държава членка съчетае системата на защита на кредиторите, установена в параграфи 1 — 5, със солидарна отговорност на дружествата правоприменици, както е посочено в параграф 6, тя може да ограничи тази солидарна отговорност до размера на нетните активи, предоставени на всяко от тези дружества.

Поддържа се с писменото становище по делото от “Т. П.“ Е., чрез пълномощника му по делото, че с оглед въвеждането на цитираните европейски разпоредби на Шеста директива с изм. на ТЗ от 2006г., е била предвидена точно отговорността по чл. 263л от ТЗ в този и непроменен оттогава вид, като следва извода, че законодателната идея е точно имплементиране при условията на цитираните параграфи на директивата, като очевидно се касае за *отговорността към кредиторите, а не за вътрешните отношения между участниците в преобразуването*, които не са предмет на тази европейска регламентация. Очевидно и възприетия от българския законодател подход е да избере имплементиране чрез въвеждане на солидарна отговорност на участниците в преобразуването, но като използва възможността да ограничи тази отговорност *до размера на нетните активи (т.е. получените права)* от всяко от дружествата. Отново е виден и подхода, че отговорността до размера на нетните активи е за всички стари задължения, като погасяване на някаква част от тях погасява солидарната отговорност на участващото в преобразуването дружество като изчерпва размера ѝ до размера на нетните активи.

С писмения отговор на молбата за открИ.е на производство по несъстоятелност, изложени са доводи от ответника “Т. П.“ Е., че дори да се приеме, че на основание чл. 263л, ал. 1 от ТЗ “Т. П.“ Е. е следвало да отговаря за изпълнение на задълженията на „В...“ О., то поддържа се че общата и лимитирана до размер на 18 504 340лв. солидарна отговорност на „Т. П.“ Е., произтичаща от преобразуването на „В... П.“ О., е *погасена*, тъй като отговорността се е изчерпала поради обстоятелството, че „Т. П.“ Е. е погасило други задължения на „В... П.“ О. *към друг кредитор* на последното, за които на основание чл. 263л, ал. 1 от ТЗ „Т. П.“ Е. също е отговаряло солидарно с преобразуващото се дружество.

Така сочи се с писменото становище от ответника, че от приложените към отговора доказателства, представен е Договор за прехвърляне на вземане /цесия/ от 17.06.2002г., по силата на който трето лице „В...“ Е. (тогава вписано по ф.д. № 924/1999г. на Благоевградски окръжен съд, а сега с ЕИК *) е придобило от „К...“ А. (сега в несъстоятелност) лихвоносно вземане от „В... П.“ О. в размер на 1 660 659,09 USD, произтичащо от Договор № 2/01.09.1992г. за предоставяне на инвестиционен валутен кредит, сключен между „Б.“ А. и А. „О...“, гр. П. (чийто правоприменик е „В... П.“ О.). „К...“ А. е придобила прехвърленото в полза на "В..." Е. вземане срещу ДЛЪЖНИКА „В... П.“ О. по силата на Договор за прехвърляне на вземане /цесия/, сключен на 31.01.2002 г. между правоприменика на „Б.“ А. /в несъстоятелност/ при условията на Закона за банките - „Р.“ А., като цедент и „К...“ А., като цесионер. Задължението на „В... П.“ О. не е било издължено на първоначалния падеж и впоследствие, със споразумения между кредитора „В...“ Е. и длъжника „В... П.“ О., е било многократно отсрочвано и предоговаряно (Споразумения от 01.07.2002 г., 07.01.2003 г., 06.01.2004 г., 05.01.2005г., 05.01.2006г., 16.01.2007г., 10.01.2008г., 14.01.2009г., 07.01.2010г.,

05.01.2011г., 11.01.2012г., 09.01.2013г., 09.01.2014г., 27.11.2014г., 02.12.2014г., 31.12.2014г. и 14.09.2015 г., 13.04.2016г., 18.05.2016г. и 19.05.2016г.).

Поддържа се от ответника, че задължението е съществувало към момента на вписване на преобразуването на „В... П." О., а същото не е погасено от длъжника и впоследствие. Съгласно чл. 263л, ал. 1 от ТЗ, „Т. П." Е. е отговаряло солидарно с „В... П." О. за изпълнението на задължението, предоговаряно със споразуменията, сключени до преобразуването, като след този момент самият солидарен длъжник е участвал в предоговарянията на дълга или е потвърждавал направените между кредитора и „В... П." О. уговорки относно него.

Поддържа се от „Т. П.“ Е., че по описаното по-горе задължение, възникнало много преди датата на преобразуването на „В... П." О. и за което „Т. П." Е. е отговаряло солидарно, но ограничено (лимитирано) до размера на получените от него права при преобразуването, „Т. П." Е. е прехвърлило/цедирало свои вземания вместо изпълнение и е извършило директни плащания в полза на кредитора „В..." Е. до размера на лимитираната си солидарна отговорност, а именно плащания в размер на 18 504 340 лева, както следва:

- по силата на Договор за прехвърляне на вземане вместо изпълнение от 13.04.2016г., „Т. П." Е. в изпълнение на задължението, за което отговаря е прехвърлило (цедирало) в полза на "В..." Е. свое парично вземане от "Н..." Е. ("Н..." Е.) с ЕИК * в размер на 466 957,31 лева;

- в периода от 20.04.2016г. до 18.05.2016г. солидарният длъжник „Т. П." Е., в изпълнение на задължението, за което отговаря, е заплатило по банков път на кредитора "В..." Е., сума в размер общо на 8 548 850 лева;

- по силата на Договор за прехвърляне на вземане вместо изпълнение от 18.05.2016г., „Т. П." Е. в изпълнение на задължението, за което отговаря е прехвърлило (цедирало) в полза на „В..." Е. свое парично вземане от "Н..." Е. ("Н..." Е.) с ЕИК * в размер на 431 110,73 лева;

- в периода от 19.05.2016г. до 06.06.2016г. солидарният длъжник „Т. П." Е., в изпълнение на задължението, за което отговаря, е заплатило по банков път на кредитора "В..." Е. сума в размер общо на 9 279 695,07 лева.

С оглед на изложеното и поддържане на твърдения за даване вместо изпълнение и извършените директни плащания в полза на кредитора „В..." Е. (кредитор по придобито от самата „К..." А. - сега в несъстоятелност вземане) и в изпълнение на задължението на „В... П." О., възникнало преди преобразуването и за което „Т. П." Е. е отговаряло до размер на придобитите права, а именно до сумата от 18 504 340 лева, солидарната отговорност на „Т. П." Е. за възникнали до преобразуването задължения на „В... П." О. се е изчерпала и не може да бъде ангажирана за други задължения, като „Т. П." Е. е освободено от каквато и да било друга отговорност, породена и/или основаваща се и/или свързана със задължения на „В... П." О., възникнали преди посоченото преобразуване.

В този смисъл възразява се от ответната страна, че по отношение на приетото от заповедния съд процесно задължение на „В... П." О., предмет на установяване в настоящото производство, солидарната отговорност на „Т. П." О. не може да бъде ангажирана, тъй като

отговорността на „Т. П.“ Е. за задължения на „В... П.“ О., възникнали преди преобразуването, е *изцяло и окончателно погасена* и съгласно чл. 263л, ал. 1, изречение второ от ТЗ, не може да бъде търсена, като не са налице никакви основания дружеството да отговаря солидарно с „В... П.“ О., както за процесните задължения, така и за каквито и да било други задължения на „В... П.“ О. към трети лица - кредитори, които са били възникнали до датата на преобразуването.

Отделно от това сочи се с писмения отговор, че по молба на „К..." А./н./ е образувано т.д. № 252/2016г. по описа на ОС Благоевград- производството по несъстоятелност по отношение на „Т. П.“ Е., открито с Решение № 860 от 20.02.2019г. С Решение № 498 от 26.02.2020г. по т.д. № 3999/2019г. Апелативен съд София отмени Решение № 860 от 20.02.2019г. в частта, с която „Т. П.“ Е. е обявена в несъстоятелност. С Касационна жалба вх. № 4212 „К..." А. /н./ е обжалвало Решение № 498 от 26.02.2020г. по т.д. № 3999/2019г. на Апелативен съд - София, по която жалба е образувано т.д. № 1186/2020г. по описа на ВКС. С Определение № 2 от 04.01.2021г. ВКС не е допуснал до касационно разглеждане т.д. № 1186/2020г. по описа на ВКС.

С писмения отговор от “Т. П.“ Е., взето е становище по доказателствените искания на „К..." А. (н.).

По делото е постъпило становище от ищеца „К..." А. (н.), чрез пълномощника му- адв. М. С., с което се поддържа молбата за открИ.е на производство по несъстоятелност по отношение на “Т. П.“ Е..

Оспорва се възражението на ответника, че задължението на “Т. П.“ Е. към „К..." А. (н.) не произтича от търговска сделка. Соци се че задължението на ответника произтича от уредена от закона солидарност на отделилото се от длъжника на банката дружество, а доколкото задължението на „В..." О., произтича от сключени 11 бр. договори за банков кредит, а същите имат характер на търговска сделка, то такова е и задължението на ответника по настоящото дело.

Оспорва се от ищеца възражението за ответника за преюдициалност на делото образувано по искане на „К..." А. (н.) за открИ.е на производство по несъстоятелност по отношение на “Т. П.“ Е., от т.д. № 76/2020г. по описа на ОС Благоевград, образувано по предявен иск по чл. 694 от ТЗ, предявен от „В..." О. - в несъстоятелност, срещу „К..." А. (н.) за оспорване на вземанията на банката, предмет и настоящото дело. Поддържа се че производството по дело образувано по иск по чл. 694 от ТЗ, не може да бъде обуславящо за производството образувано по иск по чл. 625 от ТЗ, за открИ.е на производство по несъстоятелност.

Оспорва се с писменото становище на „К..." А. (н.), твърдението на ответника че „С..." е придобило вземанията на „К..." А. (н.) от ответника “Т. П.“ Е.. Соци се, че ответникът не представя никакви доказателства за това че „К..." А. (н.) е заложила вземанията си по сключените договори за банков кредит в полза на трето дружество, като се поддържа от ищеца че подобен залог съществува само по отношение на четири броя договори за банков кредит, а за останалите 7 бр. договори не са били сключвани никакви договори за залог.

Оспорват се от ищцовата страна автентичността на представените с отговора от ответника писма от „С...“, като се оспорват подписите на лицето което се сочи като техен автор, като се оспорва и представителната власт на посочения в писмата автор, да представлява „С...“ и да прави волеизявления от нейно име. Поддържа се с писменото становище от ищеца по делото, че „С...“ не е изпращана на „К...“ А. (н.) оценка за справедливата пазарна стойност на заложените вземания по кредитите, изготвена от лицензиран оценител. Твърди се от ищцовата страна, че „С...“ не е изпращало до „К...“ А. (н.) информация за погасени задължения и техния размер, както и че „С...“ е получавало плащания от трети лица-дължници по договорите за кредит с „К...“ А. (н.), чиито вземания са заложили в негова полза. Вместо това „С...“ е предпочело да се удовлетвори за вземанията си в производството по несъстоятелност на „К...“ А. (н.), по реда на ЗБН, като на 19.05.2011г. е предявило вземанията си в производството по несъстоятелност и същите са приети като привилегирани по реда на удовлетворяване по чл. 94 а.1 т.1 от ЗБН. Акцентиращ се, че в настоящия случай, липсва уговорка съгласно чл. 11 ал.2 от ЗДФО, придобий.ето на кредити и на вземания по кредити да е възможно, само ако в договора за финансово обезпечение с предоставяне на залог, страните са се договорили за придобий.ето и за оцентака им, каквато уговорка в настоящия случай липсва. Поради изложеното възражението на ответника “Т. П.“ Е., че няма задължения към „К...“ А. (н.), са неоснователни.

Оспорва се възражението на ответника “Т. П.“ Е., че солидарната му отговорност към „К...“ А. (н.) е ограничена само до размера на полученото. Ищецът моли съдът да приеме че съгласно чл. 263л ал.1 от ТЗ, предвижда се солидарна и неограничена отговорност на всички приемащи и/или новоучредени дружества спрямо кредиторите на преобразуващото се дружество по отношение на задълженията, възникнали преди отделянето. Поддържа се с писменото становище на „К...“ А. (н.), че тълкуването на цитираната законова разпоредба следва да се разбира, като уреждаща вътрешните правоотношения между солидарните длъжници, а не като ограничаваща пълната им отговорност спрямо кредитора, тъй като противното би противоречало на основния принцип при преобразуване- правата на кредиторите да не бъдат накърнени от самото преобразуване. Доколкото в настоящия случай няма разпределение на права и задължения към определено дружество, поддържа се че е налице солидарна отговорност. Поддържа се постановената в тази насока практика на ВКС.

Оспорва се с писменото становище на „К...“ А. (н.), твърдението на ответника, че с изменението на ТЗ от 2003г. във връзка с имплементиране на Шеста директива на Съвета от 17 декември 1982г. (82/891/ЕИО), законодателят е лимитирал отговорността на отделните се дружества спрямо кредиторите на преобразуваното дружество. Поддържа се от ищцовата страна, че граматическия анализ на нормата на чл. 12, пар. 3 от Директива № 82/891/ЕИО, води на извода че предвиждането на лимит на отговорността на отделните се дружества спрямо кредиторите на преобразуващото се дружество, е предоставена *на дискрецията на държавите- членки, а не е задължение, което те следва безусловно да въведат в своето законодателство*. Другият извод е че такова лимитиране може да бъде въведено само в случаите, в които съответното задължение е разпределено спрямо едно от отделните се

дружества, но не и когато няма такова разпределение. Макар разпоредбата на чл. 12, пар. 3 от директивата да говори за разделяне, то тя се прилага и спрямо отделянето по силата на чл. 25 от Директива № 82/891/ЕИО.

Поддържа се от процесуалният представител на „К...“ А. (н.) по настоящото дело, че това на практика представлява допълнителна защита на кредиторите, когато задължението е разпределено на едно от отделените дружества и въпреки това останалите новоучредени дружества продължават да отговарят солидарно, но до размера на получените активи. Следователно, българският законодател *не може да предвиди* ограничение на отговорността на всички отделили се дружества в случаите, в които задължението на преобразувания се търговец не е разпределено между тях.

Акцента се с писмената защита на чл. 12, пар. 7 от Директивата в който се посочва, че солидарната отговорност може да бъде съчетана със защитата, предвидена в пар. 1-5 от посочената разпоредба и само тогава, съответната държава-членка „може да ограничи тази солидарна отговорност до размера на нетните активи, предоставени на всяко от тези дружества“. Следователно Директива № 82/891/ЕИО предвижда три възможности при уредбата на преобразуването на търговски дружества: 1. да се приложи защитата по чл. 12, пар. 1-5; 2. да се предвиди солидарна отговорност спрямо кредиторите от страна на преобразувания се и отделилите се дружества; 3. да се съчетае защитата по чл. 12, пар. 1-5 със солидарна отговорност, до размера на получените активи.

Сочи се в писменото становище на „К...“ А. (н.), че съгласно чл. 12, пар. 2 от Директива № 82/891/ЕИО, защитата трябва да включва правото на кредиторите „да получат подходящи гаранции, когато финансовото положение на разделяното дружество и на дружеството, на което ще бъде прехвърлено задължението в съответствие с плана за разделянето, правят необходима такава защита, и ако кредиторите вече нямат такива гаранции“. Поддържа се от ищеца, че Търговският закон не предвижда подобни гаранции, като задължението за прилагане на правилата за разделно управление по чл. 263к от ТЗ не представлява подобна гаранция.

Извазва се становище от „К...“ А. (н.), чрез процесуалният му представител по делото, че дори изискването за предвиждане на гаранции да бе изпълнено, то чл. 12, пар. 2 от Директивата отново потвърждава, че възможността за лимитиране на отговорността се отнася само до случаите, в които задължението към съответния кредитор е разпределено към някое от отделящите се дружества. Европейският законодател неколккратно очертава изрично обхвата на разпоредбата, тъй като при защита на кредиторите, ограничаването на отговорността на неговите длъжници, може да бъде направено едва в случай че вземането му е разпределено на дружество, чиито активи са достатъчни да гарантират неговото удовлетворяване. Идентични са правилата, предвидени в чл. 146 от Директива № 2017/1132 на ЕП и на Съвета.

С оглед изложеното, иска се от ищеца „К...“ А. (н.), съдът да приеме, че не е налице въвеждане на ограничение на отговорността на отделилото се дружество спрямо кредиторите на преобразувания се търговец, при изменението на ТЗ и създаването на чл.

263л от ТЗ, доколкото не е такъв смисъла на имплементираната Директива № 82/891/ЕИО.

Оспорва се от ищеца като неправилно твърдението на дружеството ответник- "Т. П." Е., че доколкото задължението по процесния договор за кредит не било разпределено на нито едно дружество, то всички те отговаряли ограничено. Поддържа се с писменото становище по делото от ищеца, че е подвеждащо тълкуването от ответника на разпоредбата на чл. 263л, ал. 1 от ТЗ. Излагат се съображения, че посочената разпоредба на ТЗ не само не налага ограничение спрямо кредиторите на преобразуващото дружество, но обхваща единствено хипотезата, в която съответното задължение е разпределено на едно от отделените дружества. В процесния случай, „В..." О. не е направило такова разпределение в обявения в ТР план за преобразуване, следователно неприложимо е ограничаването на отговорността на отделените дружества дори във вътрешните отношения помежду им.

Развити са още правни съображения, че когато кредиторът, имащ качеството на банка/както в настоящия случай/, взема решение за отпускане на кредит, той анализира всички фактори, имащи отношение към възможността на дружеството да обслужва кредита, включително неговото финансово състояние, дейност, сключени договори с други лица и т.н. Когато кредитополучателят се преобразува чрез отделяне, в резултат на което прехвърли част от тези правоотношения към новообразуваните дружества, всички тези обстоятелства се променят, като това не зависи единствено от активите, които се прехвърлят от страна на кредитополучателя, но и от търговската дейност, която всяко от новите дружества ще осъществява. Често преобразуващото се дружество, както в процесния случай, преустановява част от търговската си дейност, която е преминала в отделените дружества, т.е. то намалява евентуалните си бъдещи печалби, което пряко влияе на гаранциите за изпълнение на своите задължения към кредиторите по сключените договори за кредит.

Застъпва се становище от „К..." А. (н.), че за да бъде защитен интереса на кредиторите, не е релевантно единствено размера на получения актив от страна на отделените дружества, т.е. не това е целта на чл. 263л, ал. 1 от ТЗ. Посочената разпоредба урежда вътрешните взаимоотношения между участниците в преобразуването, но не засяга правото на кредиторите да получат удовлетворение на своите вземания от цялото имущество на отделените се дружества.

Поради изложените доводи, оспорва се като неоснователно и твърдението на ответника, че отговорността на отделените се дружества се погасява с първото изпълнение на задължение към кредитор, което достигне размера на получените от отделените дружества активи. Поддържа се от ищеца ,че подобно тълкуване дава възможност за избирателно погасяване на задължението, което може да е било поето преди преобразуването с цел именно избягване плащане на реалните кредитори.

Сочи се в писменото становище от 29.04.2021г., че ответникът не оспорва, че при преобразуването чрез отделяне от „В..." О., "Т. П." Е. е получило права в размер на сумата от 18 504 340 лв. като на основание чл. 263л, ал. 1 от ТЗ, дружеството-ответник отговаря солидарно с преобразуващото се дружество за задълженията, възникнали преди датата на

преобразуване. Ответникът "Т. П." Е. твърди, че солидарната му отговорност е ограничена до размера на полученото (сумата в размер на 18 504 340 лв.), но тази отговорност към момента е погасена поради обстоятелството, че "Т. П." Е. е погасило задължения на ответника „В..." О. към друг кредитор на последното („В." Е., с ЕИК *), като се поддържа че "Т. П." Е. е погасило задължения на „В..." О. към цесионера-кредитор „В." Е., придобити по Договор за цесия от 17.06.2002г. и предоговорени с представените 20 бр. споразумения между „В..." О. и „В." Е., до размера на сумата от 18 504 340 лв., с което на практика "Т. П." Е. твърди че е погасило солидарната си отговорност към „В..." О..

Сочи се в писменото становище че с оглед на позицията на ответника с отговора на ИМ, твърди се още "Т. П." Е. е погасило задълженията на „В..." О. към цесионера-кредитор „В. Е., чрез няколко Договор за прехвърляне на вземане вместо изпълнение, както и чрез извършени плащания на суми по банков път на кредитора „В..." Е.- в периода от 20.04.2016г. до 18.05.2016г. за сумата 8 548 850 лв. и в периода от 19.05.2016г. до 06.06.2016г., за сума в размер на общо 9 279 695.07лв.

Тези твърдения дават основание на ответника да възрази по настоящото дело, че не може да бъде ангажирана отговорността на "Т. П." Е. за исковите претенции на „К..." А. в (н.) по настоящото дело, тъй като неговата солидарна отговорност е до размера на получените права /сумата от 18 504 340лв./, а с погасяване на задълженията на „В..." О. към цесионера-кредитор „В." Е., изцяло е погасена и отговорността на "Т. П." Е. по чл. 263л, ал. 1 от ТЗ.

Поради така наведените от ответника възражения за недължимост на претендираните вземания по посочените договори за кредит, с писменото становище от 29.04.2021г. по настоящото дело, наведени са от ищеца, следните възражения:

Навадено е от ищеца **възражение за нищожност** на Споразумение от 01.07.2002 г.:

Споразумение от 07.01.2003 г.: Споразумение от 06.01.2004 г.: Споразумение от 05.01.2005 г.: Споразумение от 05.01.2006 г.; Споразумение от 16.01.2007 г.; Споразумение от 10.01.2008 г.: Споразумение от 14.01.2009 г.: Споразумение от 07.01.2010 г.; Споразумение от 05.01.2011 гл Споразумение от 11.01.2012 г.; Споразумение от 09.01.2013 г.; Споразумение от 09.01.2014 г.: Споразумение от 27.11.2014 г.. всички сключени между „В..." О. и „В." Е.;

Споразумение от 09.01.2014 г.Допълнително споразумение от 02.12.2014 г.; Споразумение от 31.12.2014 г.: Споразумение от 14.09.2015 г.. всички сключени между „В..." О.. ..В." Е. и "Т. П." Е.;

Споразумение от 13.04.2016 г.: Споразумение от 18.05.2016 г.. сключени между „ВГД-Комеос" ЕООЛ и "Т. П." Е., и Споразумение от 19.10.2016 г., сключено между „В... П." О.. „В." Е. и "Т. П." Е., като абсолютно симулативни.

Основанията за наведеното възражение за нищожност са, че оспорените споразумения са сключени привидно, само за да генерират дълг на „В..." О. към „В..." Е., същите са сключени привидно, за да освободят солидарният длъжник "Т. П." Е., от отговорност му спрямо преобразуващото се дружество- „В. О..." О., като се твърди че тези споразумения са

сключени между свързани лица и в изпълнение на целта да бъде увреден кредитора- „К...“ А. (н.)

Сочи се в тази връзка че обявените по партидите на „В...“ О. и „В.” Е.- ГФО, преди 2014-та година липсват записвания на вземания/задължения за сумите, за които се претендира по представените и оспорени от ищеца споразумения. Това е доказателство, че този дълг е изкуствено генериран. Създаден е с цел да се освободят от отговорност новообразуваните след преобразуването на „В...“ О. дружества.

На основание чл. 181 от ГПК, оспорва от ищеца „К...“ А. (н.), достоверността на датите на посочените споразумения. Твърди се че тези споразумения са антидатирани с цел да освободят солидарният длъжник "Т. П. Е. от отговорността му спрямо преобразуващото се дружество „В...“ О.. За тези от тях, върху които е поставен щемпел на нотариус прави впечатление, че този щемпел е поставен, за да удостовери верността на преписа, смет от оригинала. Тази заверка датира от м. 09.2015г., която според ищеца би могла да се приеме за най-ранната достоверна дата на оспорените от „К...“ А. (н.) споразумения.

Иска се от „К...“ А. (н.) **прогласяването на нищожността** на Споразумение за прихващане и за прехвърляне на вземания вместо изпълнение от 14.09.2015г., сключено между „В...“ О., „В.” Е. и "Т. П. Е., като се твърди от ищцовата страна, че посочените в оспореното Споразумение за прихващане и за прехвърляне на вземания вместо изпълнение от 14.09.2015г. *вземания на „В...“ О. към третите лица „Г...” Е.; „О.-Г.” Е.; Е. „Г. Т.”; „А...” Е.; „В...” Е.; „А...” Е.; Е. „О.- Семейство Г.-В. Г.”; Е. „Г. С.”; „Б... О...” Е.; „З...” О.; „К... П.” Е.; „К...” Е.; „С и З - О...” Е.; З... „Ц. С.”; „Т. П.” Е.; „П...” О. и „КК... П.” Е., не съществуват.* За тези вземания не са представени реални доказателства за тяхното съществуване.

С писмено становище по делото, иска се от съда по несъстоятелността да **прогласи нищожността** на Договор за прехвърляне на вземане вместо изпълнение от 13.04.2016г., сключен между "Т. П.“ Е. и „В.” Е.. Твърди се от ищцовата страна, че посоченото в Договора за прехвърляне на вземане вместо изпълнение от 13.04.2016г., вземане на „Т. П.” Е. към „Н...” Е.(„Н...” Е.), в размер на сумата от 466 957.31лв. *не съществува.* Не са представени доказателства за съществуване на такова вземане, в това число не е представена и цитираната в Договора за прехвърляне на вземане вместо изпълнение от 13.04.2016г.- фактура № 1000000074/31.03.2016г. с издател „Т. П.” Е. и получател „Н...” Е..

С писменото становище на ищеца „К...“ А. (н.), иска се прогласяване на нищожността на Договор за прехвърляне на вземане вместо изпълнение от 18.05.2016г., сключен между "Т. П.“ Е. и „В.” Е.. Твърди се от ищеца „К...“ А. (н.), че посоченото в Договора за прехвърляне на вземане вместо изпълнение от 18.05.2016г., вземане на „Т. П.” Е. към „Н...” Е.(„Н...” Е.), в размер на сумата от 431 110.73лв. *не съществува.* Не са представени доказателства за съществуване на такова вземане, в това число видно от представена и цитираната в Договора за прехвърляне на вземане вместо изпълнение от 18.05.2016г.- фактура № 10000000090/30.04.2016г. с издател „Т. П.” Е. и получател „Н...” Е., последната не е получена от платеща „Н...” Е.. Не са представени доказателства нито за съществуването на това вземане, нито за това то да е признато от длъжника „Н...” Е..

С писменото становище на ищеца „К...“ А. (н.) по делото, поддържа се че доколкото за нишожността съдът следи служебно, то иска се съдът да не се ограничавате единствено до наведените от ищеца основания за нишожност в писменото становище.

По делото е депозирано писмено становище с вх. № 4509/19.05.2021г., с което са изложени доводи по депозираното становище от „К... А. /н./ с вх. № 3847/29.04.2021г.

Поддържат се от ответника твърденията, че „К..." А. /н./ не е кредитор на „Т. П." Е., ЕИК *.

Оспорва се съдържанието и автентичността на представените от „К..." А. /н./ 2 (два броя) писма изходящи от С..., френско акционерно дружество от 11.01.2017г., като се оспорват датата на писмата, съдържанието им и подписите в тях.

Оспорват се с писменото становище и всички твърдения и доводи, наведени от „К... А. /н./ с писменото становище по делото от 29.04.2021г.

В тази насока се излагат правни съображения:

Сочи се, че съгласно чл. 263 и, ал. 5 ТЗ (Действия на преобразуването) с вписването на отделяне на еднолично търговско дружество (каквото е случаят с вписаното под № 20130626114148 в Търговския регистър преобразуване на „В... П." О.) предвидената в плана за преобразуване част от правата и задълженията на преобразуващото се дружество преминава върху новоучреденото дружество (в случая „Т. П." Е.), като преобразуващото се дружество („В... П." О.) става едноличен собственик на капитала на новоучреденото дружество („Т. П." Е.).

Съгласно ал. 1 на чл. 263л. ТЗ (Защита на кредиторите при разделяне и отделяне), според изречение второ на същата алинея „отговорността на всяко дружество е до размера на получените от него права освен на дружеството, на което задължението е разпределено с договора или плана за преобразуване". Поддържа се от ответника с писменото становище по делото, че от цитираните норми следва че границите на въведената от закона в чл. 263л., ал. 1 ТЗ солидарна отговорност на участващите в преобразуването дружества при отделяне са изрично и ясно ограничени- *до размера на получените от новоучреденото дружество права*. От това пък следва, че съгласно чл. 263 л, ал. 1 ТЗ, при преобразуване, изразяващо се в отделяне, когато съществуващо задължение не е разпределено изрично към някое от новоучредените дружества, това задължение *остава в патримониума на преобразуващото се дружество*, а новоучредените дружества отговарят солидарно, но ограничено - до размера на получените права.

Поддържа се от дружеството ответник- “Т. П.“ Е., чрез неговия пълномощник, че в процесния случай солидарната отговорност между ответниците е законова такава, обоснована от разпоредбата на чл. 263л, ал. 1 от ТЗ. В ТЗ има специфични разпоредби, които разкриват специфични особености с оглед основанието на отговорността. Така например, в отклонение от общото правило, че солидарният длъжник не може да противопостави на кредитора възражение за реда, по който длъжниците са се задължили, чл. 15, ал. 3 от ТЗ по повод на законовата солидарност на отчуждителя и приобретателя на

търговско предприятие, предвижда, че кредиторът на търсими задължения *трябва да се обърне първо към отчуждителя*. Друга специфична особеност е солидарната отговорност на отчуждителя *до размера на прехвърлените на приобретателя права*. Тази специфика не изключва общото правило на солидарността, че кредиторът може да търси изпълнение от всеки от солидарните длъжници *до размера на тяхната отговорност*. Оспорва се практика на ВКС на която ищецът се позовава, като се акцентира че чл. 15, ал. 3 от ТЗ предвижда отклонение от правилото за ограничаване на отговорността „ако няма друго споразумение с кредиторите. Друго споразумение с „кредиторите“ очевидно не може да се отнася до вътрешните отношения между отчуждителя и правоприемника, които не са противопоставими на кредиторите. На кредиторите обаче е противопоставимо „друго споразумение“, по което са страна самите кредитори, поради което следва логичен извод, че отклонението от правилото за ограничаване на отговорността до размера на придобитите права по споразумение с кредиторите е това, *което урежда отношенията по солидарната отговорност спрямо кредиторите*. Поддържа се от ответната страна по настоящото дело, че в този смисъл има формирана задължителна практика на ВКС, която е в обратния на твърдения от ищеца смисъл на тълкуване на чл. 263л, ал. 1, изр. 2 ТЗ. Така в отговора на правния въпрос по чл. 290 от ГПК с Определение № 864/05.12.2013 г. по ч.гр.д. № 4243/2013 г. на ВКС *е застъпено точно поддържаното от ответника становище, че лимитирането на отговорността „до размера на получените права“ е правилото противопоставимо на кредиторите*.

Оспорва се с писменото становище на “Т. П.“ Е., наведеното възражение за нищожност на подписаните споразумения, с които задължението на „В...“ О., към „В...“ Е. е било многократно отсрочвано и предоговаряно. Поддържа се от ответника че посочените в тази връзка твърдения от дружеството ищец са общи и неконкретизирани, както и напълно неоснователни и неподкрепени с никакви доказателства.

Оспорват се доводите за привидност на тези съглашения, като се излагат съображения от ответната страна, че възражението за привидност може да е насочено за разкриване на относителна симулация или за прогласяване на абсолютна симулация. В случай че ищецът твърди наличието на абсолютна симулация, то той трябва да поясни и да докаже по безспорен начин, че страните не желаят настъпването на правните последици на привидното съглашение. От тази гледна точка твърденията на ищеца за привидност на посочените по-горе споразумения са неточни, неясни, непълни и недоказани и следва да бъдат конкретизирани и установени от него по отношение на всяко едно от споразуменията.

Оспорва се от ответната страна направеното от ищеца оспорване на *достоверността на датите* на Споразуменията от 01.07.2002г., 07.01.2003г., 06.01.2004г., 05.01.2005г., 05.01.2006г., 16.01.2007г., 10.01.2008г., 14.01.2009г., 07.01.2010г., 05.01.2011г., 11.01.2012г., 09.01.2013г., 09.01.2014г. с вододите че този въпрос е ирелевантен с оглед на факта, че погашенията от страна на „Т. П.“ Е., с които същото дружество е изпълнило задължения на „В... П.“ О. към „В.“ Е., са извършени в периода 04.2016г.-06.2016г. Поддържа се с писменото становище, че дори хипотетично да се приеме, че най-ранната достоверна дата на

посочените Споразумения е посочената от ищеца дата- 09.2015г., това по никакъв начин не променя факта, че с извършените погашения е погасен действителен дълг, който не само е възникнал преди самите погашения и то далеч преди възникване на претендираните от самия ищец негови вземания, но произтича от описаните в споразуменията Договор № 2/01.09.1992г. за предоставяне на инвестиционен валутен кредит, сключен между „Б.“ А. и А. „О...“, гр. П. и както е посочено е придобит от „В.“ Е. (в качеството му на цесионер) от самия ищец- „К... А. (в качеството му на цедент). Сочи се за пълнота на изложението, че в споразумението от 27.11.2014г. са изброени всички предходни споразумения, а то самото е било подписано с нотариална заверка на подписите на страните и следователно притежава достоверна дата.

Оспорва се с писменото становище от “Т. П.“ Е., чрез пълномощника и по делото- възражение за нищожност на Споразумение за прихващане и прехвърляне на вземания вместо изпълнение от 14.09.2015г., сключено между „В... П.“ О., „В. Е. и „Т. П.“ Е., основано на доводи че посочените в него вземания на „В...“ О. към трети лица не съществуват. Това твърдение на ищеца се оспорва като голословно и недоказано.

С писменото становище на ответника оспорват се възраженията за нищожност по отношение на Договор за прехвърляне на вземане вместо изпълнение от 13.04.2016г., сключен между “Т. П.“ Е. и „В...“ Е., както и Договор за прехвърляне на вземане вместо изпълнение от 13.04.2016г., сключен между същите страни, като искането за прогласяване на тяхната нищожност е основано на доводи, че вземанията, предмет на двата договора не съществуват и за тях не се представят от ответната страна никакви доказателства. Възражава се от ответника, че в тази връзка са представени с отговора на ИМ- фактура № 1000000074/31.03.2016г., с издател “Т. П.“ Е. и получател „Н...“ Е. и фактура № 1000000090/30.04.2016г., с издател “Т. П.“ Е. и получател „Н...“ Е.. Поддържа се с писменото становище от ответника, че цитираните фактури не само са били редовно издадени, но са били и и приети от техния полуател. Нещо повече- поддържа се че по делото са представени доказателства че тези фактури са били изплатени от „Н...“ Е., поради което възраженията за нищожност на цитирания по- горе договор е неоснователно на заявеното от ищеца основание.

Оспорват се от ответника “Т. П.“ Е., възраженията за нищожност на процесните споразумения, основано на доводите за свързаност на дружествата „В...“ О.; „В...“ Е. и “Т. П.“ Е.. Възражава се от ответната страна, че законът не поставя ограничения в свободата на договоряне между свързани лица по смисъла на § 1 от ДР на ТЗ, като такива доводи не могат да бъдат основание за нищожност на сключените споразумения. Оспорват се и съображенията неведени във връзка с искането за прогласяване на процесните споразумения за нищожни- това че трите посочени дружества имат идентично седалище и адрес на управление, както и че споразуменията били подписани от представителите на дружествата, които към този момент са били съпрузи. Възражава се, че няма законова забрана две или повече ЮЛ да имат едно и също седалище и адрес на управление, както и липсва законова забрана, две или повече ЮЛ да бъдат управлявани от един и същ управител или от

управители които са съпрузи./В този смисъл цитира се ТР № 3/2013г. по т.д. № 3/2013г. на ОСТК на ВКС/.

Отделно оспорва се твърдението че всички оспорени от ищеца споразумения са били подписани от Г. Д. Г. и В. Н. Г., които към момента на подписването са били съпрузи.

С писменото становище на ответника "Т. П." Е. се обръща внимание на съда- че всички споразумения, за които ищецът твърди, че били нищожни поради привидност, тъй като имали за цел да бъде генериран дълг на „В... П." О. към „В." Е. (респ. да освободят „солидарния длъжник „Т. П." Е. от отговорността му спрямо преобразуващото се дружество „В... П." О.) касаят не просто някакво задължение на „В... П. О. към „В." Е., а *конкретно задължение* на „В... П." О., което първоначално е било към кредитора "К... А. (към самия ищец), и е било цедирано (прехвърлено) именно от самия него в полза на новия кредитор „В." Е. по силата на сключения между последните Договор за прехвърляне на вземане /цесия/ от 17.06.2002г. Пояснява се, че цедираното от „К... А. в полза на „В..." Е. лихвоносно вземане от „В..." О., е в размер на 1 660 659.09 USD и произтича от Договор № 2/01.09.1992г. за предоставяне на инвестиционен валутер кредит с Анекс към него, сключен между „Б.“ А. и А. „О..."- гр. П./чийто правопреемник е „В..." О./, като самата „К... А. е придобила същото от вземане по силата на Договор за цесия, сключен на 31.01.2002г. между правопреемника „Б.“ А. /н/, при условията на Закона за банките- „Р.“ А., като цедент и „К... А. като цесионер.

С писменото становище на "Т. П." Е. от 19.05.2021г., направени са доказателствени искания и са оспорени направените такива от ищеца „К... А.. Поискани са допълнителни задачи към допуснатата от съда СИЕ.

По делото на 24.06.2021г. по електронна поща е получен от Синдиците на „К... А. /н./, чрез пълномощника им адв. С., отговор на допълнително становище на ответника "Т. П." Е., с което изцяло се поддържат изложените факти и наведените доводи с молбата по чл. 625 от ТЗ.

От ищцовата страна се заявява, че ще се ползва от представените 2 броя писма, изходящи от „С..." с дата 11.01.2017г., получени от „К... А.. С оглед направеното оспорване, иска се съдът да допуснете и назначи съдебно-графологична експертиза, като вещото лице след снабдяване със сравнителен материал, да установи дали положените върху писмата подписи са на лицето Ф. У., посочено като техен автор.

Поддържа се и възражението за липса на достоверна дата по смисъла на чл. 181 от ГПК, като за установяване на достоверна дата на писмата, иска се от съда да допуснете и назначи съдебно-техническа експертиза, като вещото лице след проверка в деловодството на „К..." А. (н.), да установи дали писмата са получени на посочената в тях дата от страна на „К..." А. (н.).

С отговора на допълнителното становище, оспорва се съдържанието на представените по делото 2 броя писма, изходящи от „С..." които имат характер на частни диспозитивни документи, че оспорването на тяхното съдържание е процесуално недопустимо, тъй като

писмата не удостоверяват факти, а волята на лицето, от което произтичат, поради което тяхното съдържание не може да бъде истинно или неистинно.

С отговора на допълнителното становище, депозиран от „К... А., относно приложението на чл. 263л от ТЗ, поддържа се че разпоредбата на чл. 263л, ал. 1 от ТЗ предвижда солидарна и неограничена отговорност на всички приемаци и/или новоучредени дружества спрямо кредиторите на преобразуващото се дружество.

Излагат се повторно доводи, че според чл. 263л, ал. 1, изр. 2 ТЗ, отговорността на всяко дружество е до размера на получените от него права освен на дружеството, на което задължението е разпределено с договора или плана за преобразуване. Тълкувана систематически с изр. 1 обаче тази разпоредба следва да се разбира, като уреждаща вътрешните отношения между солидарните длъжници, а не като ограничаваща пълната им отговорност им спрямо кредитора, тъй като противното би противоречала на основният принцип при преобразуване - правата на кредиторите да не бъдат накърнени от самото преобразуване. В този смисъл е и огромната част от съдебната практика.

Оспорва се от ищеца като неправилно е твърдението на ответника, че отговорността на отделените се дружества се погасявала с първото изпълнение на задължение към кредитор, което достигне размера на получените от тях активи. Поддържа се, че дори да се приеме, че отговорността на отделените се дружества е лимитирана спрямо кредиторите на преобразувания търговец, не може да бъде споделена тезата на ответника, че с изпълнение спрямо един кредитор, тя бива погасена. Законът изрично посочва, че отделеното дружество отговаря солидарно за задълженията на преобразуваното дружество пред всички кредитори, а не само пред първия на когото реши да плати.

С отговора на допълнителното становище, поддържа се от Синдиците на „К... А. /н./, чрез пълномощника им по делото, че се поддържа възражението за нищожност на договорите и споразуменията, сключени между „В...“ О., "Т. П." Е. и „В." Е., подробно описани в депозираното на 28.04.2021 г. становище от страна на „К...“ А. (н.), при условията на абсолютна симулация.

Поддържат се и основанията за това:

- че са сключени привидно, за да генерират дълг на „В...“ О. към „В." Е.;
- че са сключени привидно като действителната им цел е да освободят солидарният длъжник "Т. П." Е. от отговорността му спрямо преобразуващото се дружество „В...“ О.;
- поради това че, „В...“ О., „В." Е. и "Т. П." Е. са свързани лица и изпълнението между тях цели да увреди кредитора „К..." А. в (н.);

Чрез направените доказателствени искания се цели да се покаже от ищеца по настоящото дело, че първоначалното задължение на „В...“ О. към „В." Е. (придобито от кредитора през 2002г.) не е съществувало към сключване на последващите споразумения (с най-ранна достоверна дата от месец септември 2015г.) или ако е съществувало то е било в размер най-много от 1 660 659,09 щатски долара.

Поддържа се и твърдението, че задължения на „В...“ О. към „В.” Е. не са били осчетоводявани балансово преди 2014г. Твърди се от ищеца, че доколкото задбалансовото осчетоводяване на задължения не се посочва в публикуваните годишни финансови отчети/ГФО/, това осчетоводяване от страна на „В...“ О. е антидатирано и не е извършено преди 2014г.

Поддържа се с отговора на допълнителното становище на ответника от „К... А. /н./, оспорването на достоверността на датите на посочените споразумения. Твърди се, че тези споразумения са антидатирани с цел да освободят солидарният длъжник "Т. П.“ Е. от отговорността му спрямо преобразуващото се дружество „В...“ О.. За тези от тях, върху които е поставен щемпел на нотариус прави впечатление, че този щемпел е поставен, за да удостовери верността на преписа, снет от оригинала. Тази заверка датира от м.09.2015г., която би могла да се приеме за най-ранната достоверна дата на оспорените споразумения, по отношение на „К... А. /н./

Поддържа се и твърдението, че т.нар. „погасяване на задължения“ от страна на „Т. П.“ Е., е било направено по следния начин:

9, „Копие“ А. (свързано лице с останалите дружества) превежда на "Т. П.“ Е. 18 279 290 лева;

-, „Т. П.“ Е. превежда на „В.” Е. 18 465 392 лева;

-, „В.” Е. превежда на „Копие“ А. 19 136 000 лева.

Посочените суми са плащани чрез множество частични преводи, т.е. чрез многократно преминаване през посочения кръг, една сума от 700 000 лева е отчетена като погасяване на задължението на ответниците до размер от над 18 000 000 лева. Видна е целта на тези движения на парични средства, а именно да бъде „изплатен“ привидно генерирания дълг на ответниците към „В.” Е..

Според ищцовата страна, всички изложени съображения сочат към извода, че оспорените споразумения са нищожни, поради наличието на абсолютна симулация. Сочи се отново, че за посочените споразумения вече има Решение на ОС Благоевград по т.д. № 259/2016г. и Решение на САС по т.д. № 4465/2019г., с които същите са прогласени за нищожни именно при условията на абсолютна симулация. Акцентираща се с отговора на допълнителното становище на ответника, че в цитираното решение на АС София, съдът е приел че уговорените с процесните споразумения размери на неустойки са нищожни, като противоречащи на морала, предвид несъответствието им на основните функции на неустойката.

Допълнително навеждат се доводи от Синдиците на „К... А. /н./, чрез пълномощника им по делото, че при съобразяване на всички доказателства по делото, може да се приеме че първоначалното вземане на „В..." Е. по Договор за прехвърляне на вземане от 17.06.2002г. не е съществувало към момента на сключването на процесните споразумения, съответно към твърдяното негово „погасяване чрез плащане“ от страна на „Т. П.“ Е.. В този смисъл изложени са съображения, че дори и ограничението на чл. 263л от ТЗ да е имало действие по отношение на солидарните длъжници/въпреки че се поддържа че то няма такова действие/,

то отговорността на “Т. П.“ Е. не би се погасила, тъй като не е налице изпълнение на валидно задължение от страна на последното.

Иска се от ищеца по чл. 625 от ТЗ, да бъдат изключени от доказателствения материал представените от ответника 9 бр. писма, за които се твърди че изхождат от „С...“, тъй като се възразява че не носят подписа на лицето посочено като техен автор, както и поради оспорването на представителната власт на това лице да извършва валидни изявления от страна на „С...“, като се акцентира че доказателствената тежест за оспорваните обстоятелства е върху ответника “Т. П.“ Е., тъй като писмата не носят подписа на представител на „К... А. /н./

Поддържат се направените с първоначалната молба по чл. 625 от ТЗ доказателствени искания.

С Определение № 154 от 13.08.2021г. по настоящото т.д. № 5/2021г. по описа на ОС Благоевград, съдът на осн. чл. 193 от ГПК е открил производство по оспорване на 9 бр. писма, представени по делото от “Т. П.“ Е., с автор лице подписало същите като представител на „С...“, като е възложил доказателствената тежест за доказване на автентичността на оспорените писма и представителната власт на лицето, които ги е подписало, на ответника по делото “Т. П.“ Е..

С определение от открито съдебно заседание по делото, проведено на 13.10.2021г., съдът на осн. чл. 193 от ГПК, е открил производство по оспорването на авторството на 2 бр. писма представени от „К... А. /н./, като е възложил доказването на автентичността на документите в тежест на „К... А. /н./.

По съществото на делото молителят „К...“ А. (н.), чрез пълномощника си адв. С., поддържа искането си за открИ.е на производство по несъстоятелност по отношение на “Т. П.“ Е., като се позовава на съдебна практика на ВКС, с която е прието че по отношение на отделените дружества/едно от които “Т. П.“ Е./, следва да бъде открито производство по несъстоятелност при условията на скрито съучастие по смисъла на чл. 609 от ТЗ, като е прието разбирането за пълна и неограничена солидарна отговорност на “Т. П.“ Е.. Представя се писмена защита.

За присъединения кредитор „К...“ Е., чрез пълномощникът адв. Д., поддържа се искането за открИ.е на производство по несъстоятелност по отношение на “Т. П.“ Е., тъй като дружеството ответник е неплатежоспособно, респ. свръхзадължено. Представя се писмена защита.

Пълномощникът на “Т. П.“ Е.- адв. Ш. моли съда да прекрати производството по делото по отношение на молителя „К...“ А. (н.), като се възразява че същият не е активно процесуално легитимиран да иска открИ.е на производство по несъстоятелност по отношение на “Т. П.“ Е., тъй като между двете дружества няма договорни правоотношения и неизпълнение на задължение по валидна търговска сделка. Алтернативно поддържа се становище за неоснователност на предявения иск по чл. 625 от ТЗ, поради възразенията изложени в хода на производството по делото. Излагат се съображения от дружеството ответник, чрез

неговия пълномощник- адв. Ш., че следва да отхвърлена като неоснователна и молбата по чл. 625 от ТЗ, от молителят „К...“ Е., тъй като от събраните по делото доказателства, установява се по несъмнен начин че „К...“ Е. няма вземане от “Т. П.“ Е., а точно обратното то е длъжник на дружеството ответник. Представя се писмена защита.

Благоевградският окръжен съд, след като взе предвид събраните по делото доказателства, становището на страните и разпоредбите на закона, приема за установено по делото следното:

По молбата на „К...“ А. (н.) по чл. 625 от ТЗ:

Въз основа на събраните по делото писмени доказателства, установява се че в периода от 28.09.2006г. до 22.08.2012г., сключени са между „К...” А. и „В...” О., 11 бр. договори за банков кредит, както следва:

1. Между „К...” А.-в несъстоятелност /„К...” А. /н./ и „В...” О. (н.), съществува правоотношение по Договор за банков кредит от 28.09.2006г. По силата на описания договор „К...” А. /н./ отпуска на кредитополучателя „В...” О. кредит в размер на 9 700 000.00 /девет милиона и седемстотин хиляди/лева, ефективно усвоени от „В...” О.. Към Договор за банков кредит от 28.09.2006г. са сключени следните анекси: Анекс № 1/05.09.2007г.; Анекс № 2/17.12.2007г.; Анекс № 3/13.02.2009г.; Анекс № 4/20.11.2009г.; Анекс № 5/08.10.2010г.; Анекс № 6/09.03.2011г.; Анекс № 7/09.03.2012г.; Анекс № 8/09.10.2012г.; Анекс № 9/08.03.2013 г.; Анекс № 10/10.02.2014г.

Видно от представеното към настоящата молба извлечение от счетоводните книги на „К...” А.- в несъстоятелност от сметките на кредитополучателя, към 20.02.2019г., задължението на „В...” О. (н.), по Договор за банков кредит от 28.09.2006г., възлиза на - 5 976 993.77лв.

По силата на издаден изпълнителен лист от 19.08.2015г., дружеството има задължение за заплащане на законна лихва върху главницата в размер на 2 227 500лв. за период от 18.08.2015г. до окончателното ѝ изплащане. Към 20.02.2019 г. дължимата законна лихва е в размер на 794 137.16 лева, а присъдените разноски за процесуално представителство в производството са в размер на 45 388.31лв.

Общо задълженията на „В...” О. (н.), по Договор за банков кредит от 28.09.2006г., към 20.02.2019г., възлизат на 6 816 519.24лв.

По посочения договор дружеството длъжник е спрямо плащанията, считано от 07.11.2014г. доколкото последното направено плащане по кредита е от 06.11.2014г.

2. Между „К...” А. /н./ и „В...” О., е сключен Договор за банков кредит от дата 09.01.2007г., по силата на който „К...” А. /и./ отпуска на кредитополучателя „В...” О. кредит в размер 7 850 000.00 /седем милиона осемстотин и петдесет хиляди/лева, ефективно усвоени от „В...” О.. Към Договор за банков кредит от г. са сключени следните анекси: Анекс № 1/09.03.2007г.; Анекс № 2/09.05.2007г.; Анекс № 3/05.09.2007г.; Анекс № 4/10.01.2008г.; Анекс № 5/03.10.2008г.; Анекс № 5/03.10.2008г.; Анекс № 6/30.10.2008г.; Анекс № 7/13.02.2009г.; Анекс № 8/10.03.2009г.; Анекс № 9/11.09.2009г.; Анекс № Ю/20.11.2009г.; Анекс № 11/08.10.2010г.; Анекс № 12/08.10.2012г.; Анекс № 13/01.07.2013г.; Анекс №

14/10.02.2014г.

Видно от представеното към настоящата молба извлечение от счетоводните книги на „К...” А. - в несъстоятелност от сметките на кредитополучателя, към 20.02.2019г., задължението на „В...” О. (н.), по Договор за банков кредит от 09.01.2007г., възлиза на 9 022 351.79лв.

По посочения договор дружеството длъжник е спряло плащанията, считано от 07.11.2014г., доколкото последното направено плащане по кредита е от 06.11.2014г.

3.Между „К...” А./н./ и „В...” О., е сключен Договор за банков кредит от 07.03.2008г. По силата на описания договор „К...” А. /н./ отпуска на кредитополучателя „В...” О., кредит в размер на 5 676 000.00/пет милиона шестотин седемдесет и шест хиляди/ лева, ефективно усвоени от „В...” О.. Към Договор за банков кредит от 07.03.2008г. са сключени следните анекси: Анекс № 1/07.04.2008г.; Анекс № 2/08.05.2008г.; Анекс № 3/06.06.2008г.; Анекс № 4/25.06.2008г.; Анекс № 5/13.02.2009г.; Анекс № 6/10.03.2009г.; Анекс № 7/07.04.2009г.; Анекс № 8/20.11.2009г.; Анекс № 9/10.02.2010г.; Анекс № 10/09.04.2010г.; Анекс № 11/09.07.2010г.; Анекс № 12/09.09.2010г.; Анекс № 13/20.01.2011г.; Анекс № 14/14.06.2011г.; Анекс № 15/05.09.2012г.; Анекс № 16/10.02.2014г.

Видно от представеното към настоящата молба извлечение от счетоводните книги на „К...” А. - в несъстоятелност от сметките на кредитополучателя, към 20.02.2019г., задължението на „В...” О. (н.), по Договор за банков кредит от 07.03.2008г., възлиза на 12 442 455.83лв.

По силата на издаден изпълнителен лист от 19.08.2015г., дружеството има задължение за заплащане и на присъдените разноски за процесуално представителство в производството в размер на 16 418 лв.

Общо задълженията на „В...” О. (н.), по Договор за банков кредит от 07.03.2008г., към 20.02.2019г., възлизат на 12 458 873.83лв.

По посочения договор дружеството длъжник е спряло плащанията, считано от 27.05.2014г., доколкото последното направено плащане по кредита е от 26.05.2014г.

4.Между „К...” А. /н./ и „В...” О., е сключен Договор за банков кредит от 28.05.2008г. По силата на описания договор „К...” А. /н./ отпуска на кредитополучателя „В...” О., кредит в размер на 1 300 000 /един милион и триста хиляди лева/лв., ефективно усвоени от „В...” О.. Към Договор за банков кредит от 28.05.2008г. са сключени следните анекси: Анекс № 1/13.02.2009г.; Анекс № 2/30.10.2009г.; Анекс № 3/20.11.2009г.; Анекс № 4/09.07.2010г.; Анекс № 5/09.09.2010г.; Анекс № 6/09.03.2011г.; Анекс № 7/30.12.2011г.; Анекс № 8/10.09.2012г.; Анекс № 9/01.07.2013г.; Анекс № 10/10.02.2014г.

Видно от представеното към настоящата молба извлечение от счетоводните книги на „К...” А.- в несъстоятелност от сметките на получателя, към 20.02.2019г., задължението на „В...” О.(н.), по Договор за банков кредит от 28.05.2008г., възлиза на 494 680.73лв.

По силата на издаден изпълнителен лист от 19.08.2015г., дружеството има задължение за заплащане и на присъдените разноски за процесуално представителство в производството в размер на 16 418лв.

Общо задълженията на „В...” О. (н.), по Договор за банков кредит от 31.08.2009г., към 20.02.2019г., възлизат на 511 098.73лв.

По посочения договор дружеството длъжник е спряло плащанията, считано от 27.05.2014г., доколкото последното направено плащане по кредита е от 26.05.2014г.

5. Между „К...” А./н./ и „В...” О. е сключен Договор за банков кредит от 31.08.2009г. По силата на описания договор „К...” А. /н./ отпуска на кредитополучателя „В...” О. кредит в размер на 1 740 000.00/един милион седемстотин и четиресет хиляди/лева, ефективно усвоени от „В...” О.. Към Договор за банков кредит от 31.08.2009г. са сключени следните анекси: Анекс № 1/10.02.2010г.; Анекс № 2/09.07.2010г.; Анекс № 3/09.09.2010г.; Анекс № 4/11.06.2012г.; Анекс № 5/09.05.2013г.

Видно от представеното към настоящата молба извлечение от счетоводните книги на „К...” А.- в несъстоятелност от сметките на кредитополучателя, към 20.02.2019г., задължението на „В...” О. (н.), по Договор за банков кредит от 31.08.2009г., възлиза на 2 475 543.76лв.

По силата на издаден изпълнителен лист от 19.08.2015г., дружеството има задължение за заплащане на законна лихва върху главницата в размер на 550 000лв., за период от 18.08.2015г. до окончателното ѝ изплащане. Към 20.02.2019г. дължимата законна лихва е в размер на 196 083.25лв. По силата на издаден изпълнителен лист от 19.08.2015г., дружеството има задължение за заплащане и на присъдените разноски за процесуално представителство в производството в размер на 10 530лв.

Общо задълженията на „В...” О. (н.), по Договор за банков кредит от 31.08.2009г., към 20.02.2019г., възлизат на 2 682 157.01лв.

По посочения договор дружеството длъжник е спряло плащанията, считано от 05.11.2014г., доколкото последното направено плащане по кредита е от 04.11.2014г.

6. Между „К...” А. и „В...” О. е сключен Договор за банков кредит от 20.11.2009г. По силата на описания договор „К...” А. /н./ отпуска на кредитополучателя „В...” О. кредит в размер на 1 800 000.00/един милион и осемстотин хиляди лева/лв., ефективно усвоени от „В...” О.. Към Договор за банков кредит от 20.11.2009г. са сключени следните анекси: Анекс № 1/18.10.2010г.; Анекс № 2/09.08.2012г.; Анекс № 3/09.05.2013г.; Анекс № 4/10.02.2014г.

Видно от представеното към настоящата молба извлечение от счетоводните книги на „К...” А.- в несъстоятелност от сметките на кредитополучателя, към 20.02.2019г., задължението на „В...” О. (н.), по Договор за банков кредит от 20.11.2009г., възлиза на 3 621 009.65лв.

По посочения договор дружеството длъжник е спряло плащанията, считано от 27.05.2014г., доколкото последното направено плащане по кредита е от 26.05.2014г.

7. Между „К...” А. и „В...” О. е сключен Договор за инвестиционен банков кредит от 17.12.2009г. По силата на описания договор „К...” А. отпуска на кредитополучателя „В...” О., кредит в размер на 7 810 000.00/седем милиона осемстотин и десет хиляди лева/ лева, ефективно усвоени от „В...” О.. Към Договор за банков кредит от 17.12.2009г. са сключени следните анекси: Анекс № 1/14.03.2011г.; Анекс № 2/30.12.2011г.; Анекс № 3/14.09.2012г.;

Анекс № 4/14.05.2013г.; Анекс № 5/10.02.2014г.

Видно от представеното към настоящата молба, извлечение от счетоводните книги на „К...“ А. (н.) от сметките на кредитополучателя към 20.02.2019г. задължението на „В...” О. (н.), по Договор за банков кредит от 17.12.2009г., възлиза на 6 198 994.53лв.

По посочения договор дружеството длъжник е спряло плащанията, считано от 27.05.2014г., доколкото последното направено плащане по кредита е от 26.05.2014г.

8. Между „К...” А. и „В...” О. е сключен и Договор за банков кредит от 26.10.2010г. По силата на описания договор „К...” А. /н./ отпуска на кредитополучателя „В...” О., кредит в размер на 2 300 000.00/два милиона и триста хиляди/лева, ефективно усвоени от „В...” О.. Към Договор за банков кредит от 26.10.2010г. са сключени следните анекси: Анекс № 1/11.11.2010г.; Анекс № 2/09.07.2012г.; Анекс № 3/08.10.2012г.; Анекс № 4/09.05.2013г.; Анекс № 5/10.02.2014г.

Видно от представеното към настоящата молба извлечение от счетоводните книги на „К...” А. (н.) от сметките на кредитополучателя към 20.02.2019г., задължението на „В...” О. (н.), по Договор за банков кредит от 26.10.2010г., възлиза на 3 196 594.24лв.

По силата на издаден изпълнителен лист от 19.08.2015г., дружеството има задължение за заплащане на законна лихва върху главницата в размер на 936 000 лева за период от 18.08.2015г. до окончателното ѝ изплащане. Към 20.02.2019г. дължимата законна лихва е в размер на 333 698.04лв.

По силата на издаден изпълнителен лист от 19.08.2015г., дружеството има задължение за заплащане и на присъдените разноски за процесуално представителство в производството в размер на 20 094.91лв.

Общо задълженията на „В...” О. (н.), по Договор за банков кредит от 26.10.2010г., към 20.02.2019г., възлизат на 3 550 387.19 лева.

По посочения договор дружеството длъжник е спряло плащанията, считано от 27.05.2014г., доколкото последното направено плащане по кредита е от 26.05.2014г.

9. Между „К...” А. и „В...” О., е сключен Договор за банков кредит от 28.12.2010г. По силата на описания договор „К...” А. отпуска на кредитополучателя „В...” О. кредит в размер на 2 103 500.00/два милиона сто и три хиляди и петстотин/ лева, ефективно усвоени от „В...” О.. Към Договор за банков кредит от 28.12.2010г. са сключени следните анекси: Анекс № 1/08.06.2011г.; Анекс № 2/30.08.2011г.; Анекс № 3/30.09.2011г.; Анекс № 4/28.12.2011г.; Анекс № 5/27.02.2012г.; Анекс № 6/09.04.2012г.; Анекс № 7/09.04.2013г.; Анекс № 8/10.02.2014г.

Видно от представеното към настоящата молба извлечение от счетоводните книги на „К...” А. (н.) от сметките на кредитополучателя към 20.02.2019г., задължението на „В...” О. (н.), по Договор за банков кредит от 28.12.2010г., възлиза на 2 603 050.41лв.

По силата на издаден изпълнителен лист от 07.09.2015г., дружеството има задължение за заплащане на законна лихва върху главницата в размер на 2 103 500 лева за период от

04.09.2015г. до окончателното ѝ изплащане. Към 20.02.2019г. дължимата законна лихва е в размер на 739 976.24лв., а присъденото юрисконсултско възнаграждение е в размер на 38 837.61лв.

Общо задълженията на „В...” О. по Договор за банков кредит от 28.12.2010г., към 16.11.2016г., възлизат на 3 381 864.26лева.

По посочения договор дружеството длъжник е спряло плащанията, считано от 27.05.2014г., доколкото последното направено плащане по кредита е от 26.05.2014г.

10. Между „К...” А. и „В...” О. е сключен Договор за банков кредит от 14.03.2012г. По силата на описания договор „К...” А. отпуска на кредитополучателя „В...” О., кредит в размер на 2 300 000.00/два милиона и триста хиляди/лева, ефективно усвоени от „В...” О.. Към Договор за банков кредит от 14.03.2012г. са сключени следните анекси: Анекс № 1/14.05.2013г.; Анекс № 2/10.02.2014г.

Видно от представеното към настоящата молба извлечение от счетоводните книги на „К...” А. (н.) от сметките на кредитополучателя, към 20.02.2019г., задължението на „В...” О. (н.), по Договор за банков кредит от 14.03.2012г., възлиза на 3 799 527.45лв.

По посочения договор дружеството длъжник е спряло плащанията, считано от 27.05.2014 г., доколкото последното направено плащане по кредита е от 26.05.2014г.

По силата на издаден изпълнителен лист от 05.10.2017г., дружеството има задължение за заплащане на законна лихва върху главницата в размер на 2 116 000лева и неустойка в размер на 215 472.47лева за период от 04.09.2015г. до окончателното ѝ изплащане. Към 20.02.2019г. дължимата законна лихва е в размер на 330 291.93 лева., а присъденото юрисконсултско възнаграждение е в размер на 300 лева.

Общо задълженията на „В...” О. по Договор за банков кредит от 14.03.2012г. към 20.02.2019г. възлизат на 4 130 119.38 лева.

11. Между „К...” А. и „В...” О. е сключен и Договор за банков кредит от 22.08.2012г. По силата на описания договор „К...” А. отпуска на кредитополучателя „В...” О., кредит в размер на 13 300 000.00 /тринадесет милиона и триста хиляди/лева, ефективно усвоени от „В...” О.. Към Договор за банков кредит от 22.08.2012г. са сключени следните анекси: Анекс № 1/31.10.2012г.; Анекс № 2/28.02.2013г.; Анекс № 3/01.07.2013г.

Видно от представеното към настоящата молба извлечение от счетоводните книги на „К...” А. (н.), от сметките на кредитополучателя към 20.02.2019г. задължението на „В...” О. (н.), по Договор за банков кредит от 22.08.2012г., възлиза на 28 626 674.39лв.

По силата на издаден изпълнителен лист от 19.08.2015г., дружеството има задължение за заплащане и на юрисконсултско възнаграждение в размер на 35 272.56 лв.

Общо задълженията на „В...” О. по Договор за банков кредит от 22.08.2012г., към 20.02.2019г., възлизат на 28 661 946.95 лева.

По посочения договор дружеството длъжник е спряло плащанията, считано от 27.05.2014г., доколкото последното направено плащане по кредита е от 26.05.2014г.

Представена е по делото с исковата молба Нотариална покана, рег. № 5234, том I, акт № 116 на нотариус Р. Й., рег. № 503, с район на действие РС П., изходяща от „К...“ А. /н/ до „В...“ О., с която покана молителя е уведомил „В...“ О., че дължимите по горепосочените договори за банкови кредити се обявяват за предсрочно изискуеми, поради наличието на предпоставките за това/чл. 40 б. „ж“ от договорите за кредит/

Едновременно с това е дадена възможност на длъжника да погаси дължимите се задължения по договорите за кредит за главници, лихви, неустойки, такси, комисионни и др. *в едноседмичен срок* от получаването на нотариалната покана. В поканата е отразено от нотариус Р. Й., че същата е връчена на адресата–„В...“ О., считано от 24.09.2015 г., по реда на чл.50, ал.1 и ал.4 вр. с чл.47, ал.1 ГПК.

Към нотариалната покана е приложена разписка от 09.09.2015 г., в която връчителя е отбелязал, че на 09.09.2015 г., в 12.26 часа е посетил посочения в горната нотариална покана адрес: гр. П., О., Ш.... В разписката е отбелязано, че имотът на посочения адрес представлява терен с оранжерии и административна сграда, които са оградени, като до входната врата към имота има сграда – портиерна с портиер. Отбелязано е от връчителя, че не е допуснат до сградата за връчването на нотариалната покана, както и че не е намерил лице, което да е съгласно да получи нотариалната покана, поради което е залепил приложеното уведомление на входната врата на сградата – портиерна, която се намира на входната врата на имота с адрес: гр.П., О., Ш....

Към горепосочената нотариална покана е приложено и уведомление до „В...“ О., в качеството на получател по нотариална покана, рег.№5234, том I, акт №116 на нотариус Р. Й., рег.№503, с район на действие РС – П., с която дружеството е уведомено, че в двуседмичен срок от 09.09.2015 г. следва да се яви в канцеларията на нотариус Р. Й., с изрично посочен адрес, за получаване на горната нотариална покана. Отбелязано е, че при неявяване за връчване в указания срок, същата ще се счита за редовно връчена.

Видно е от приложеното към молбата по чл. 625 от ТЗ – извлечение от счетоводните книги на „К...“ А., по партидата на „В...“ О., че крайният падеж на сключения между страните Договор за банков кредит от 22.08.2012г. е 15.07.2016г., като последното плащане е извършено на 26.05.2014г. Посочено е че „К...“ А. е обявила кредитите по сключените договори за предсрочно изискуеми, считано от 24.09.2015г.

В производството по делото са приети заключенията на експерта Р. К. В., по изготвените от нея съдебно-счетоводни експертизи (основно и допълнително), които съдът кредитира изцяло като компетентно изготвени, съответно на другите събрани в производството доказателства и основава изводите си на посочените експертизи.

При служебна справка в Търговския регистър към Агенция по вписванията съдът установява, че с вписване № 20130626114148 от 26.06.2013г. по партидата на "В..." О., е вписано преобразуване на дружеството чрез отделяне, в резултат на което са образувани следните търговски дружества: "К... П." Е., ЕИК: *; "К..." Е., ЕИК: *; "С... - О..." Е., ЕИК: *; "Б... О..." Е., ЕИК: *; "Т. - П." Е., ЕИК: * и "К... П."Е., ЕИК: *.

Установява се от плана за преобразуване, обявен по партидата на "В..." О., неоспорен от страните по делото, че новоучредените дружества получават активи- недвижими имоти и движими вещи /машины и съоръжения/, както и права и задължения по действащи договори, сключени от "В..." О..

В писменото си заключение по приетата СИЕ, експерта Р. В. сочи, че съгласно т. 2.2 от плана за преобразуване е описано отделянето на "Т. П." Е., като е записан капитала на дружеството, в размер на 18 504 340лв., който включва земя, сгради, машини и производствено оборудване и по сметка 2079- придобИ.е на ДМА, в размер на 37 670.72лв.

В зключението си вещото лице е изследвало периода от 26.03.2013г. до 31.03.2021г., като след като се е запознала с финансовите отчети публикувани в ТР, в табличен вид по делото е представила данни за състава и структурата на активите и пасивите по баланса на "Т. П." Е., за периода от 2013г. до 28.02.2021г. включително.

При обсъждане на показателите за ликвидност, експерта в заключението си сочи, че коефициентът на обща и бърза ликвидност за периода 2013г., 2014г. и 2017г. имат стойности над 1-ца, което показва, че дружеството може да покрие текущите си задължения с наличните краткотрайни активи. През 2017г. са прехвърлени краткосрочни задължения в размер на 20 447 000лв. като дългосрочни и не е предоставена информация за тяхното разсрочване. За 2015г., 2016г. и след 2017г. коефициентът за обща и бърза ликвидност са под 1-ца, което показва, че „Т. П.” Е. не може с наличните си краткотрайни активи да погаси краткосрочните си задължения.

В писменото си заключение, експерта Р. В. сочи също, че коефициентите на незабавна и абсолютна ликвидност през целия обследван период, с изключение на 2014г., е под препоръчителните стойности и сочи на извода, че „Т. П.” Е. не може да изпълни текущите си задължения, тъй като не разполага с необходимите финансови средства /финансови активи и парични средства/.

От експертното заключение по приетата СИЕ, установява се че Коефициентът на финансова автономност (платежоспособност) за целия обследван период, на ответника „Т. П.” Е. е над 1-ца, което означава, че предприятието покрива целия привлечен капитал със своята собственост. Коефициентът на задлъжнялост показва сумата на пасивите, припадаща се на 1 лев собствен капитал. За целия обследван период коефициентът за задлъжнялост не е в рамките на препоръчителните стойности. Приетата норма е точно обратната на тази която се наблюдава при „К...” А.- задълженията да не надвишават, а да са около 1/3 от собствения капитал. В писменото си заключение, експерта В. сочи, че Нетният оборотен капитал, който представлява разлика между стойностите само на краткотрайните активи и на краткосрочните задължения след 2014г. е постоянна отрицателна стойност. Така налага се извода че краткотрайните активи на дружеството ответник- "Т. П." Е., са по-малко от краткосрочните му задължения с посочените стойности.

След обобщения анализ на показателите за ликвидност, експерта дава заключение с приетата СИЕ, че „Т. П.” Е. не е в състояние да покрива краткосрочните си задължения с

наличните краткотрайни активи. От изследваните 8 показатели, 7 от тях не са в норма.

Сочи се от експерта, че задълженията на „Т. П.“ Е., към 30.09.2021г. по оборотната ведомост са в размер на 4 457 673,62лв./краткосрочни/ и 15 106 031,20лв./дългосрочни/, към „Копие“ А..

От заключението на експерта по приетата СИЕ, установява се че ответното дружество “Т. П.“ Е. има незаплатени публични задължения към НАП, които са в размер на 866 245,31 лева, от които главница – 661 757,63лв. и лихви – 204 487,68лв. За неизпълнените задължения е образувано изпълнително дело № 160016692/2016г. от публичният изпълнител за събиране на посочените по-горе задължения към държавата. Последното доброволно плащане от страна на дружеството към НАП е извършено на 31.03.2015г., като същото е в размер на 1 649.33лв. за погасяване на ДДС. В периода от 20.01.2016г. до 13.10.2020г., са превеждани суми от запорираните сметки на дружеството по сметката на съдебния изпълнител.

От предоставената справка от община П. с изх. № 94-00-676-001/15,02,2021г. са посочени следните данни за „Т. П.“ Е.: Размерът на задълженията е 60 285,50 лева, от които главница – 47 767,98лв. и лихви – 12 517,52лв. посочени по години и основание в таблицата За незаплатените изискуеми задължения на „Т. П.“ Е. към общината не са наложени обезпечителни мерки. Последното плащане към община П. е извършено на 12,09,2015г.

Експерта сочи в заключението си, че сумите посочени в счетоводството на “Т. П.“ Е. към Община П. и към НАП, *не отговарят на тези посочени в счетоводството на общината и в НАП.*

Видно от заключението на експерта по приетата СИЕ, общият размер на актива на „Т. П.“ Е. към 30.09.2021г./датата на представената на експерта оборотна ведомост/ е 43 624 789,73лв. Общият размер на пасива на „Т. П.“ Е. към 30,09,2021г./датата на представената на експерта оборотна ведомост/ е 43 624 789,73лв.

Експерта сочи в писменото си заключение, че по счетоводни данни няма задължения на „Т. П.“ Е. към „К...“ А..

В допълнителното си заключение изслушано и прието по делото, експерта Р. В. е посочила изводите си във връзка с коефициентите за ликвидност и по въпроса за задлъжнялостта на дружеството ответник, при пълна солидарна отговорност на „В...“ О. към „К...“ А. за задължението на „В...“ О..

Изводите на експерта по приетата допълнителна СИЕ, не се отличават съществено от тези дадени с първоначалната експертиза относно актуалното състояние на дружеството ответник за проверявания период.

Сочи се в писменото заключение, че всички показатели за ликвидност за целия период са много под препоръчителните стойности, което показва, че „Т. П.“ Е. *е неликвидно.*

Коефициентите за незабавна и абсолютна ликвидност за целия период са 0, което показва, че дружеството няма парични средства, с които да покрие задълженията си.

За целия обследван период от 2013- 30,09,2021г. „Т. П.“ Е. е неплатежоспособно, тъй като стойностите му са отрицателни и дружеството изцяло зависи от волята на кредиторите си. От всичките изследвани показатели нито един не е в препоръчителните стойности, собствения капитал е декапитализиран. „Т. П.“ Е. е неликвидно и неплатежоспособно.

В допълнителното си заключение по приетата СИЕ, експерта Р. В. сочи, че коефициентът на обща и бърза ликвидност за периода от 2018г. до 30,09,2021г., имат стойности под 1-ца, което показва, че „Т. П.“ Е. *не може с наличните краткотрайни активи да погаси краткосрочните си задължения.* Коефициентите на незабавна и абсолютна ликвидност през целия обследван период е почти 0 и показва, че „Т. П.“ Е. не може да изпълни текущите си задължения, тъй като не разполага с необходимите финансови средства /финансови активи и парични средства/.

Коефициентът на финансова автономност (платежоспособност), за периода от 2018г. до 30,09,2021г. на „Т. П.“ Е. е над 1-ца, което означава, че *предприятието покрива целия привлечен капитал със своята собственост.*

Коефициентът на задлъжнялост, който показва сумата на пасивите, припадащи се на 1 лев собствен капитал сочи, че за изследвания период същият за дружеството ответник “Т. П.“ Е., не е в рамките на препоръчителните стойности. Приетата норма е задълженията да не надвишават, а да са около 1/3 от собствения капитал. Нетният оборотен капитал, който представлява разлика между стойностите само на краткотрайните активи и на краткосрочните задължения са отрицателни стойности. Тези величини изразяват, че *краткотрайните активи на дружеството са по-малко от краткосрочните му задължения с посочените в заключението на експерта стойности.*

В допълнителното си заключение по приетата СИЕ, експерта икономист сочи, че За периода от 2018 г. до 30,09,2021 г. показателите на рентабилност са под 0,01 като почти всички са с отрицателни стойности. Това показва, че дейността на „Т. П.“ Е. за горепосочения период е *нерентабилна.*

Анализът на експерта на икономическите показатели за финансовото състояние на “Т. П.“ Е. и най- вече съобразявайки нетният оборотен капитал, представляващ разликата между краткотрайните активи и краткосрочните задължения и показващ възможността на дружеството да покрива текущите си задължения дава основание на експерта за основния извод- че „Т. П.“ Е. *няма достатъчно краткотрайни активи, с които да покрие краткосрочните си задължения.* За периода от 2018г. до 30,09,2021г. ответникът „Т. П.“ Е., не може с наличните краткотрайни активи да покрие текущите си задължения.

На зададен на експерта въпрос- *Към кой момент длъжникът е изпаднал в трайна невъзможност да погасява краткосрочните си задължения с краткотрайните активи,* експерта В. е отговорила в допълнителното си заключение по приетата ДСИЕ. Излага се от експерта в писменото заключение, че от 2018г. нетния оборотен капитал е отрицателна величина и показва, че „Т. П.“ Е. е в трайна невъзможност с текущите активи да погасява текущите си задължения. В таблица към експертизата са посочени в проценти извършените

плащания, спрямо текущите задължения на „Т. П.“ Е. за периода от 2016 г. до 30,09,2021г. От таблицата се вижда, че още през 2018г. плащанията, които извършва „Т. П.“ Е. към своите кредитори е под 10%, като през 2019г. този процент е 2% и през 2020г. и 2021г.- под 1%. Последно плащане извършено от „Т. П.“ Е. през 2018г., е извършено на 31,12,2018г., като същото е в размер на 10 887,25лв. с основание „РЗ за м.11,2018 г.“

От заключението на експерта по приетата допълнителна СИЕ, видно е че имуществото на „Т. П.“ Е. към 30,09,2021г. е в размер на 43 624 789,73 лв. Но, според експертизата е в размер на 25 120 449,73лв. като се изключи вземането от „В...“ О., в размер на 18 504 340,00 лв. Задълженията на дружеството по счетоводни данни плюс данните получени от община П. и НАП са в размер на 4 937 583,21 лв./без дългосрочните към Копие-16 265 587.50 лв - 1 159 556,31 лв/. Изложеното дава основание на експерта Р. В. да заключи, че *цялото имущество на „Т. П.“ Е. е достатъчно за погасяване на задълженията му по счетоводни данни.*

По молбата на „К...“ Е. по чл. 629 ал. 4 във вр. с чл. 625 от ТЗ:

Молбата по чл. 625 от ТЗ за открий.е на производство по несъстоятелност по отношение на „Т. П.“ Е., от присъединения по делото кредитор- „К...“ Е., се основава на неизпълнени задължения на ответника за връщане на заетите суми по няколко договора за заем. Поддържа се, че на заемателя „Т. П.“ Е., в периода от 05.12.2018г. до 20.12.2018г. са преведени заемните суми в общ размер на 194 337.80лв., от които заемателят е върнал сумата от 98 700лв., като последното плащане в размер на 7 700лв. е от 08.05.2019г. Твърди се че присъединения кредитор по делото- „К...“ Е. има вземане от ответника „Т. П.“ Е., в размер на 120 467.95лв., от които 95 637.80лв. главница и 24 830.15лв. лихви за забава, като към момента на депозирането на молбата пред съда, вземането и по трите договора за заем е изискуемо и дължимо, тъй като е с настъпил падеж на издължаване.

Установява се от писмените доказателства по делото, че на 05,12,2018г. е сключен договор за заем между „К...“ Е.- Заемодател и „Т. П.“ Е.- Заемател, с който е предоставен паричен заем в размер до 50 000 лв. Заемът е следвало да бъде усвоен до 10,12,2018г. За ползването на заема е уговорено заплащане на лихва в размер на 5% годишно.. Лихвата се начислява годишно върху дължимата сума. Сроктът за връщане на заема е до 6 месеца от последното усвояване на сумата.

Установява се по делото, че на 07,12,2018г. е сключен договор за заем между „К...“ Е.- Заемодател и „Т. П.“ Е.- Заемател, за сума в размер до 78 000лв. Заемът е следвало да бъде усвоен до 14,12,2018г. За ползването на заема е уговорено между страните заплащането на лихва в размер на 5% годишно.. Лихвата се начислява годишно върху дължимата сума. Сроктът за връщане на заема е до 6 месеца от последното усвояване на сумата.

Съдът приема за доказано, че на 19,12,2018г. е сключен договор за заем между „К...“ Е., в качеството му на Заемодател и „Т. П.“ Е., в качеството на Заемател, за предоставяне в заем на сума в размер до 58 000лв. Заемът според договореното е следвало да бъде усвоен до 27,12,2018г. За ползването на заема е уговорено заплащане от заемателя на лихва в размер

на 5% годишно. Лихвата се начислява годишно върху дължимата сума. Срокът за връщане на заема е до 6 месеца от последното усвояване на сумата.

Съдът е открил на осн. чл. 193 от ГПК производство по оспорване на автентичността на договор за заем от 05.12.2018г. и от 07.12.2018г., досежно подписа на управителят на “Т. П.“ Е., като е възложил тежестта на доказване по така направеното оспорване на ответника “Т. П.“ Е..

Във връзка с оспорването на автентичността на договорите за заем, съдът е допуснал и назначил съдебно- графологична експертиза. Видно от заключението на експерта инж. А. Г., двата изследвани подписи на „К...“ Е. и “Т. П.“ Е., подписите не са положени с химикалкова паста, а са пренесени по електрофотографски способ от друг документ. Това е пречка експерта да извърши възложената му съдебно графологична експертиза, поради което вещото лице не е дало отговор на поставената му задача.

В допълнителното заключение на експерта Р. В. се сочи, че в счетоводството на „К...“ Е. сумите са осчетоводявани по сметка 4982– Т. П. Е. и към 31,12,2021г., са в размер на 127 640,77лв. За начислените лихви са издавани фактури, които са подавани в регистър „Дневник на продажбите“ в НАП. Към месец април 2021г. непогасената сума на „Т. П.“ Е. към „К...“ Е. е в размер на *120 467,94 лева*.

Експерта сочи в допълнителното си заключение по делото, че в счетоводството на „Т. П.“ Е., получените суми от К... са осчетоводявани по сметка 494– разчети по заеми. Към 31,12,2022г. задълженията към К... са в размер на 209 669,42лв.

Не са осчетоводени преведени суми от „Г...“, ЗК, „З...“ О. на „К...“ Е. по нареждане на Т. П.. Към 01,01,2022г. „Т. П.“ Е. има вземане от „К...“ Е. в размер на 187 947,04лева, след приспадане на недоставено гориво за 443 312,53лв.

По делото е постъпило и прието като писмено доказателство Писмо с вх. № 6058 от 01.06.2022г. от „Б.“ Е., във връзка с представено по делото писмо от Фонд „Сигурност на електроенергийната система“/ФСЕС/ относно извършено плащане на сумата 316 347.59лв. Соци се в писмото че „Б.“ Е. на 11.01.2022г. е получило превод от Фонд „Сигурност на електроенергийната система“, за сметка на “Т. П.“ Е., в размер на 316 347.59лв.

„Б.“ Е. е уведомило с писмо изпълнителният директор на “Т. П.“ Е. за размера на извършените в тяхна полза плащане от ФСЕС, за да бъдат посочени кои техни задължения да бъдат погасени.

Соци се в писмото до съда, че с писмо с изх. № 4/19.01.2022г. „Т. П.“ Е. уведомява „Б. Е. с извършеният превод в размер на 316 347.59лв. от ФСЕС, да бъдат погасени задълженията на дружеството за природен газ по посочените в писмото фактури.

Пояснява се с писмото от „Б.“ Е., че задълженията на „Т. П.“ Е. произтичат от неплатените в срок данъчни фактури за природен газ на основание Договор № 521-214 за доставка на природен газ на изходен пункт на газопреносната система по регулирана цена (Договор/а). Между страните е уговорено, когато в платежното нареждане е посочено задължението,

което се погасява, с получения превод се погасяват най-напред разносните, след това неустойките и най - накрая главницата (т. 12.12. от Договора).

В настоящия случай, счетоводството на „Б.” Е. е осчетоводило сумите по посочените фактури от писмото. Следователно, спазен е реда, уговорен в Договора - първо неустойки и най - накрая главницата. Към датата на превода /11.01.2022г./, „Т. П.“ Е. не дължи разноски.

Видно от Справка за вземанията от дата 11.01.2022г. до дата 11.01.2022г., с клиент, „Т. П.“ Е., по Договор № 521-214 е отразено по кои фактури (неустойка и главница) и с какви суми е извършено погасяването на задълженията на клиента, включително крайно салдо вземане и крайно салдо договорна неустойка. Справката за вземанията е направена от счетоводната програма на „Б.” Е., АЖУР.

С писмо с вх. № 6491/09.06.2022г. от НАП по настоящото дело, представени са дневниците за покупко- продажби по ЗДДС на “Т. П.” Е., за периода от м. 11.2018г. до м. 02.2019г. и за периода от м.03.2020г. до м. 01.2022г., записани на диск.

В молба от 16.06.2022г. дпозирана по делото от “Т. П.” Е., се твърди че по делото са наведени твърдения за търговски взаимоотношения между „Т. П.” Е. и „Н...” А., като е описана търговска сделка, по която дружеството ответник е доставяло природен газ, а „Н...” А. е заплатило същия.

Сочи се с молбата, че вземането на „Т. П.” Е. от „К...” Е. произтича от следното: „К...” Е. е издало фактура № 350 от 29.11.2018 г. за доставка на 3313 MWh на природен газ на „С...” О.. „С...” О. е заплатило 199 400,95 лева по тази фактура, но не е получил заплатения природен газ. В последствие „С...” О. е прехвърлило правото за получаване на природен газ от „К...” Е. на „Т. П.” Е.. По този начин „С...” О. е изпълнило задължението си за доставка на природен газ на „Т. П.” Е. *чрез даване вместо изпълнение*. Видно е, че „Т. П.” Е. закупува природен газ от различни доставчици и продава на различни клиенти, като отделните сделки нямат връзка помежду си.

Представя се с молбата от ответника писмо с изх. № 267/10.05.2022г. от „Н...” А. до „К...” Е. е, че отношенията по сделката за доставка на природен газ от „Т. П.” Е. на „Н...” А. са уредени изцяло. Т.е „Т. П.” Е. е доставило природен газ на „Н...” А., а „Н...” А. е заплатило природния газ на посочено от „Т. П.” Е. лице.

Възразява се съдът да приема и кредитира всички доказателства представени от „К...” Е., като се иска от съда да задължи „К...” Е. да представи доказателства, че е извършило доставка на 3313 MWh природен газ по фактура № 350/29.11.2018г., на „С...” О. или на „Т. П.” Е..

По делото съдът е допуснал и назначил допълнителна СИЕ, извършена от експерта И. Л. Г.. Соци се от експерта в писменото заключение по приетата допълнителна експертиза, че фактура № 01418/30.11.2018г., издадена от доставчик “С...” О., ЕИК *, на получател “Т. П.” Е., ЕИК *, с предмет на стопанската операция: Съгласно договор за доставка на природен газ: количество: 3313 куб.м; един. цена: 51.1562лв.; стойност /данъчна основа/: 169 480.49лв.; начислен ДДС 20% : Сума за плащане: 203 376.59лв. е осчетоводена в

счетоводните книжа и регистри на страните по търговската сделка чрез счетоводни записвания по счетоводни разчетни сметки на страните по фактурата.

По данни от информационната система на НАП експертизата е установила: Съгласно дневника за продажби по ЗДДС за м. 11.2018г., подаден от "С..." О. до НАП, се установява, че процесната фактура № 01418/30.11.2018г. е отразена в дневника за продажби на "С..." О. за м. 11.2018г., с контрагент "Т. П." Е., с предмет на доставка: Съгласно Договор за доставка на природен газ, със сума на данъчна основа- 169 480.49 лв., и начислен ДДС - 33 896.10 лв., респективно сумите по фактурата са отразени и в СД по ЗДДС на доставчика за м. 11.2018г. Общата сума по фактурата в дневника е в размер на 203 376.59 лв. с ДДС.

Сочи се в писменото заключение на експерта И. Л., че съгласно дневника за покупки по ЗДДС за м.12.2018г., подаден от "Т. П." Е. до НАП, се установява, че процесната фактура № 01418/30.11.2018г. е отразена в дневника за покупки за м. 12.2018г., с контрагент "С..." О., с предмет на доставка: По Договор за доставка на природен газ, със сума на данъчна основа- 169 480.49лв., и ДДС с право на пълен данъчен кредит- 33 896.10лв., респективно сумите по фактурата са отразени в СД по ЗДДС на получателя за м. 12.2018г. Общата сума по фактурата в дневника е в размер на 203 376.59лв. с ДДС.

По данни от материалите по делото и от счетоводството на "Т. П." Е. експертизата *не е установила извършено плащане* от получателя на търговската сделка "Т. П." Е. към доставчика "С..." О. по фактура № 01418/30.11.2018г.

Сочи се в експертното заключение по приетата допълнителна СИЕ, че съгласно приложени по делото сч. справки, предоставени от счетоводството на "Т. П." Е., е отчетено следното: По Справка с натрупване за януари 2022г. за сметка 494, Разчети за заеми по Договор за заем и Справка за счетоводна статия към 01.01.2022г. за сметка 494, Разчети по заеми и сметка 498 Други дебитори, отчитащи разчетните отношения между "Т. П." Е. и "К..." Е., са посочени прихващания за 443 312.53лв., представляващи вземания на "Т. П." Е. от "К..." Е., за недоставено гориво от "К..." Е. на "С..." О. по фактура № 350/29.11.2018г. и впоследствие недоставено гориво от "С..." О. на "Т. П." Е. по фактура № 01418/30.11.2018г., като сумата е изчислена по цена, актуална за количествата природен газ през 2022г. /пр. газ 3313 куб. м х 133.81 лв./, а не по цена на фактурите през 2018 г.

Съгласно чл. 2 от представеното по делото Споразумение от 09.03.2019г. между "С..." О. и "Т. П." Е., в изпълнение на задълженията си да достави природен газ по фактура № 1418/30.11.2018г., страните са се споразумели "С..." О., да прехвърли на "Т. П." Е. правото си да получи от "К..." Е.- 3313 куб. м. природен газ по фактура № 350//29.11.2018г. След като "Т. П." получи от "К..." Е. природен газ или неговия паричен еквивалент, се задължава да заплати на "С..." О., сумата по фактура № 01418./30.11.2018г.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна, че молбата за открий.е производство по несъстоятелност относно "Т. П." Е. е основателна, по следните съображения:

По отношение на легитимацията на молителя „К..." А. (н.), да иска от съда открий.ето на

производство по несъстоятелност, съдът приема че е налице хипотезата на чл.625 ТЗ, съгласно която производство по несъстоятелност се открива по подадена до съда писмена молба от длъжника, съответно от ликвидатора или от кредитор на длъжника по търговска сделка, от Националната агенция за приходите за публичноправно задължение към държавата или общините, свързано с търговската дейност на длъжника или задължение по частно държавно вземане, както и от Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“ при изискуеми и неизпълнени за повече от два месеца задължения за трудови възнаграждения към най – малко една трета от работниците и служителите на търговеца. В конкретния случай, съдът е надлежно сезиран с редовна молба от кредитор, който се явява легитимирано лице по смисъла на чл. 625 от ТЗ.

За открИ.е производство по несъстоятелност следва да са налице следните кумулативните материално правни предпоставки: молба подадена до компетентният съд по смисъла на чл. 613 ТЗ от лицата, изрично изброени в чл. 625 ТЗ, съответно лицата по чл. 742, ал. 2 ТЗ; длъжникът да е търговец по смисъла на чл. 1 ТЗ; да е налице изискуемо задължение на длъжника по търговска сделка или публично-правно задължение към държавата и общините, свързано с търговската му дейност или задължение по частно държавно вземане; наличие на неплатежоспособност на длъжника по смисъла на чл. 608, ал.1 ТЗ /евентуално свръхзадълженост съгласно чл. 742, ал.1 ТЗ, ако е корпоративно търговско дружество/ и затрудненията на длъжника да не са временни, като състоянието на неплатежоспособност да е обективно и трайно /арг. чл. 631 ТЗ/.

Молителят „К...“ А. (н.) е търговско дружество, като основава качеството си на кредитор въз основа на вземания произтичащи от посочените в молбата договори за кредит. Молбата за открИ.е на производство по несъстоятелност е депозирана пред съда от легитимирано съгласно разпоредбата на чл. 625 от ТЗ юридическо лице, пред компетентния за нейното разглеждане окръжен съд/ чл. 613 от ТЗ/.

Събрания доказателствен материал сочи по категоричен начин качеството на търговец на ответника “Т. П.” Е., с което първата предвидена от закона предпоставка се явява безспорен факт.

Видно от представените по арг. на чл. 628, ал.1 ТЗ приложения, към момента на сезиране на съда с молбата по чл.625 ТЗ, сключени са в периода от 28.09.2006г. до 22.08.2012г. 11 бр. договори за банков кредит, между „К...“ А. и „В...“ О. и анекси към тях, съставляващи несъмнено търговски сделки по смисъла на чл. 286 ал. 2, във вр. с чл. 1 ал.1 т. 7 от ТЗ. Не е спорно по делото че в изпълнение на задълженията си банката молител е предоставила на длъжника „В...“ О., уговорените суми при договорените между страните условия. Към датата на подаване на молбата по чл. 625 от ТЗ пред съда/12.01.2021г./, вземанията на молителят „К...“ А. (н.) по процесните договори за кредит са станали изискуеми и дължими, поради настъпване на крайния срок за погасяване на задълженията по тях. От приетите по делото експертизи, от извлеченията от счетоводните сметки се установява, че към момента на депозирането на молбата по чл. 625 от ТЗ пред съда, задълженията на „В...“ О. към „К...“ А. , възлизат общо на 96 564 626.90лв.

По делото не са представени писмени доказателства, а видно е и от заключението на експерта по приетите експертизи, че не се установява погасяване на задълженията по единадесетте договора за банков кредит към молителя „К...“ А. (н.)

По делото е установено, а няма и спор между страните, че ответното дружество “Т. П.“ Е., е образувано чрез отделяне от „В...“ О., вписано в ТР на 26.06.2013г. В плана за преобразуване на „В...“ О., липсва разпределение на задължението на кредитополучателя към „К...” А. по посочените в молбата договори за банков кредит, поради което следва да се приеме, че отделените дружества следва да отговорят солидарно с „В...“ О. , за изпълнение на задълженията по договорите за банков кредит.

Съгласно чл. 263л ал. 1 от ТЗ, „За задълженията, възникнали до датата на преобразуването, отговарят солидарно всички участващи в преобразуването дружества освен прекратените. Отговорността на всяко дружество е до размера на получените от него права освен на дружеството, на което задължението е разпределено с договора или с плана за преобразуване“.

Настоящият състав на съда възприема становището, прието с Определение № 1118/28.10.2010г. по гр. д. № 560/2010г. на ВКС и Определение № 2/04.01.2021г., постановено по т.д. № 1186/2020г. на ВКС, I т.о. на ТК, с което не е допуснато до касационен контрол решение на № 498/26.02.2020 г. по дело по несъстоятелност № 3999/2019 г. на Софийски апелативен съд, както и Решение № 179/10.01.2014г. по т.д. № 396/2012 г. на ВКС, с които е изяснено, че лимитирането на отговорността на приобретателя по чл. 15 ал. 3 от ТЗ се отнася само до вътрешните му отношения с прехвърлителя, но не и спрямо кредиторите. Съдът намира че при извършеното преобразуване/отделяне/, следва да се даде превес на интереса на третите лица- кредитори на преобразуваното дружество, чиито интереси не могат да бъдат злепоставяни, съответно защитата на правата им- накарнявана или намалявана.

В тази връзка следва да бъде цитирано и постановеното Определение № 50593 от 14.11.2022г. по т.д. № 2097/2022г. на ВКС I т.о. на ТК, с което не е допуснато до касация Решение № 285/03.05.2022г. по т.д. № 946/2021г. на АС София, досежно открий.ето на производство по несъстоятелност по отношение на другото отделено дружество- „КК... П.“ Е., където съставът на върховният съд се е позовал на Решение № 78/10.07.2017г. по т.д. № 843/2016г. на I т.о. на ТК на ВКС, като принципно е прието, че в хипотезата на чл. 263л ал.1 от ТЗ за задължения, възникнали до датата на преобразуването/какъвто е и настоящия случай/, чрез отделяне или разделяне, отговарят солидарно всички участващи в преобразуването дружества, освен прекратените. Прието е че само в случай че задължението е възникнало *след* преобразуването чрез отделяне и не е изрично разпределено с договор или с плана за преобразуване на някое от отделените дружества, то остава в патримониума на първоначалното/преобразуващото се/ дружество, сключило съответния договор и носещо отговорност за неговото изпълнение. Тъй като в настоящия случай произтичащите от процесните 11 бр. договори за кредит са възникнали *преди* преобразуването на „В...“ О., чрез отделянето от “Т. П.“ Е., то дружеството ответник следва да отговаря солидарно за

задължението на „В...“ О. към „К...“ А. по сключените договори.

Становището на съда по настоящото дело е че според тълкуването на разпоредбата на чл. 263л ал.1 изр. 2 от ТЗ, с която се предвижда че отговорността на всяко дружество е до размера на получените от него права освен на дружеството, на което задължението е разпределено с договора или плана за преобразуване, следва да се разбира, като уреждаща вътрешните отношения между солидарните длъжници, а не като ограничаваща пълната им отговорност спрямо кредитора, тъй като обратното би противоречало на основният принцип при преобразуване - правата на кредиторите да не бъдат накърнени от самото преобразуване. В този смисъл е и константната съдебна практика по сходните на настоящи казус. В изложеното с Определение № 1118/28.10.2010г. по гр. д. № 560/2010г., съдът е посочил, че разпоредбата предвижда солидарна отговорност на участващите в преобразуването дружества като защита на кредиторите при разделяне и отделяне ... След отделянето на трите дружества ... те следва да носят солидарна отговорност за задължението към ищеца“. В този смисъл, за да бъде защитен интереса на кредиторите, не е релевантно единствено размера на получения актив от страна на отделените дружества, т.е. не това е целта на чл. 263л, ал. 1 от ТЗ. Посочената разпоредба урежда вътрешните взаимоотношения между участниците в преобразуването, но не засяга правото на кредиторите да получат удовлетворение на своите вземания от цялото имущество на отделените се дружества. Поради изложеното съдът счита, че в настоящия случай отговорността на отделеното дружество “Т. П.“ Е., за задължението на преобразуващото се дружество „В...“ О., следва да е не само солидарна, но същата следва да е неограничена за цялото задължение, независимо от размера на получените права. Ограничаването на отговорността се предвижда само ако на отделеното дружество е разпределено задължението по чл. 263 ал.1 пр. 2 от ТЗ, но в настоящия случай не е налице тази хипотеза, тъй като на дружеството ответник с плана за преобразуване не е разпределено задължение по договорите за кредит. Обратното тълкуване на правната норма на чл. 263л, ал. 1 от ТЗ е недопустимо, тъй като би създавало възможност за недоброръководните длъжници да увредят кредиторите си чрез преобразуването на дружеството и отделянето на активите, от които те могат да се удовлетворят, в друго дружество, чията отговорност да е лимитирана.

Дори и да се възприемат възраженията на дружеството ответник- “Т. П.“ Е., че солидарната отговорност на приемащото дружество към кредитора е ограничена за цялото задължение, независимо от размера на получените права, но само ако на него е разпределено задължението- чл. 263 ал.1 изр. 2 пр. 2 от ТЗ, респ. че солидарната отговорност на “Т. П.“ Е. е до размера на полчените от него права/до размера на 18 504 340.17лв./, не се променя крайният извод че ответникът “Т. П.“ Е., би бил солидарно отговорен за задължението на „В...“ О. към „К...“ А. (н.), макар и до този размер, респ. молителят „К...“ А. (н.) отново би бил кредитор на дружеството ответник по изискуемо задължение, произтичащо от търговски сделки.

Изводите на съда и възприетото становище не са в противоречие с нормите на европейското законодателство. Съгласно чл. 12, пар. 2 от Директива № 82/891/ЕИО, защитата трябва да

включва правото на кредиторите „да получат подходящи гаранции, когато финансовото положение на разделяното дружество и на дружеството, на което ще бъде прехвърлено задължението в съответствие с плана за разделянето, правят необходима такава защита, и ако кредиторите вече нямат такива гаранции“. От граматическия анализ на цитираната разпоредба следва извода, че предвиждането на лимит на отговорността на отделните се дружества спрямо кредиторите на преобразуващото се дружество, е *предоставена на дискрецията на държавите-членки, а не е задължение*, което те следва безусловно да въведат в своето законодателство. От друга страна, посоченото лимитиране *може да бъде въведено само в случаите, в които съответното задължение е разпределено спрямо едно от отделните се дружества, но не и когато няма такова разпределение*. Макар разпоредбата да говори за разделяне, то тя се прилага и спрямо отделянето по силата на чл. 25 от Директива № 82/891/ЕИО.

Следва да се съобрази, че съгласно чл. 12, пар. 2 от Директива № 82/891/ЕИО, защитата трябва да включва правото на кредиторите „да получат подходящи гаранции, когато финансовото положение на разделяното дружество и на дружеството, на което ще бъде прехвърлено задължението в съответствие с плана за разделянето, правят необходима такава защита, и ако кредиторите вече нямат такива гаранции“. Настоящият състав на ОС Благоевград споделя становището на ищеца по делото, чрез неговия пълномощник, че ТЗ не предвижда подобни гаранции, като противно на твърдяното от ответника, задължението за прилагане на правилата за разделно управление по чл. 263к от ТЗ не представлява подобна гаранция.

И при уреждането на релевантните по настоящото дело въпроси с Директива № 82/891/ЕИО, целта е да се избегне възможността първоначалният длъжник да разпредели задължението на дружество, което получава активи, недостатъчни да гарантират интереса на кредитора. Нещо повече, цитираният от ответника чл. 263к от ТЗ е приложим само при прехвърляне на част от имуществото към вече съществуващи дружества. Дори изискването за предвиждане на гаранции да бе изпълнено, то чл. 12, пар. 2 от Директивата отново потвърждава, че възможността за лимитиране на отговорността се отнася само до случаите, *в които задължението към съответния кредитор е разпределено към някое от отделящите се дружества*, какъвто не е настоящия случай. Европейският законодател неколкратно очертава изрично обхвата на разпоредбата, тъй като при защита на кредиторите, *ограничаване на отговорността на неговите длъжници може да бъде направено едва в случай че вземането му е разпределено на дружество, чиито активи са достатъчни да гарантират неговото удовлетворяване*. Очевидно е че отново се дава превес и гаранции за интересите на кредитора. Идентични са правилата, предвидени в чл. 146 от Директива № 2017/1132 на ЕП и на Съвета.

При изложените съображения и при съобразяване с доводите изложени в Определение № 2/24.01.2021г. на ВКС по т.д. № 1186/2020г. на I т.о. на ТК, следва да се приеме че въпреки отделянето на ответника “Т. П.“ Е. при преобразуването на „В...“ О., гарантирана е от закона с разпоредбата на чл. 263л ал. 2 от ТЗ, възможността за кредиторите на „В...“ О., да се

удовлетворяват и от имуществото на отделените дружества, тъй като същите отговарят солидарно с преобразуващото се дружество за задълженията по представените договори за банков кредит, на обща стойност от 96 564 626.90лв., доколкото това вземане не е разпределено, а обема на получените права от "Т. П." Е., има значение само във вътрешните отношения между отделените дружества и „В..." О. /в този смисъл и Определение № 50593 от 14.11.2022г. на ВКС по т.д. № 2097/2022г. на I т.о. на ТК/Следва да се приеме че „К..." А. (н.) е кредитор на "Т. П." Е., като възражението на ответника в този смисъл е неоснователно.

Установи се наличието и изискуемостта на вземанията, въз основа на облигационните отношения между „К..." А. /н/ и „В..." О., доколкото крайния срок за погасяване на сумите по всички договори за банков кредит към датата на подаване на молбата за открИ.е на производство по несъстоятелност (12.01.2021г.) е изтекъл. По делото са представени убедителни писмени доказателства и за обявяване на предсрочна изискуемост на вземанията, считано от 24.09.2015г. Отделно установена е трайна съдебна практика съгласно която, достатъчно за нуждите на производството по несъстоятелност е вземането да е установено по основание и да е изискуемо, като не е необходимо същото да е ликвидно, т.е. вземането може и да е оспорно след постановяването на решението по чл. 630 или чл. 632 от ТЗ за открИ.е на производство по несъстоятелност на длъжника- по реда на чл. 690-694 от ТЗ в производството по предявяване на вземането. Именно поради това съдът е отказал и спирането на настоящото производство поради преюдициалност от граждански дела, образувани въз основа на предявен иск по чл. 694 от ТЗ./ Определение № 50593 от 14.11.2022г. на ВКС по т.д. № 2097/2022г. на I т.о. на ТК/

По настоящото дело не се представиха доказателства за погасяване към датата на подаване на молбата по чл. 625 от ТЗ(а и към настоящият момент) на задълженията, произтичащи от процесните договори за банков кредит.

По възражението за нищожност на Споразумение от 01.07.2002 г.: Споразумение от 07.01.2003г.; Споразумение от 06.01.2004г.; Споразумение от 05.01.2005г.; Споразумение от 05.01.2006г.; Споразумение от 16.01.2007г.; Споразумение от 10.01.2008г.; Споразумение от 14.01.2009г.; Споразумение от 07.01.2010г.; Споразумение от 05.01.2011 г.; Споразумение от 11.01.2012г.; Споразумение от 09.01.2013 г.: Споразумение от 09.01.2014г.: Споразумение от 27.11.2014 г., всички сключени между „В..." О. и „В." Е.:Споразумение от 09.01.2014 г.Допълнително споразумение от 02.12.2014 г.: Споразумение от 31.12.2014 г.; Споразумение от 14.09.2015 г., всички сключени между „В..." О., „В." Е. и "Т. П." Е.;Споразумение от 13.04.2016 г.: Споразумение от 18.05.2016 г.. сключени между..В." Е. и "Т. П." Е., и Споразумение от 19.10.2016г., сключено между „В..." О., „В." Е. и "Т. П." Е..

От заключението на експерта по приетите СИЕ, установява се от фактическа страна, че по партидите на „В..." О. и „В..." Е., липсват записвания за преведени суми по споразуменията/вземания/ задължения/, като дългът по процесните 20 бр. споразумения не е редовно осчетоводяван в периода до 27.11.2014г., като са представени на вещото лице само сметки за задбалансово записване, което е в нарушение на счетоводните стандарти, без

вземанията да са включвани в публикуваните отчети/ГФО/ на дружествата. Първият счетоводен баланс, в който фигурира вземане по процесиите споразумения е към 31.12.2014г. Въз основа на заключението на експерта по приетите СИЕ, липсват убедителни гаранции до 27.11.2014г., за достоверността на записванията, както че такива може да са извършени със задна дата, а след последната дата счетоводствата вече са водени редовно, доколкото дългът е осчетоводен балансово.

Настоящият състав на съда намира, че остава недоказано по настоящото дело извършването на реално превеждане на дължимите по споразуменията суми, с които цедираното вземане въз основа на сключения Договор за цесия от 17.06.2002г., е прехвърлено, като не се установява превода на суми да е извършен на валидно правно основание за горницата над сумата 1 524 960,12 лв., какъвто е размерът на цедираното към „В.“ Е. вземане съобразно заключението по допълнителната експертиза. Поради изложеното съдът намира за основателно наведеното възражение за нищожност на посочените споразумения, поради наличието на абсолютна симулация. При липса на категорични доказателства за реално престириани суми, налага се извода че договорите са сключени между страните, без да се цели реалното погасяване на дълга, а с намерение привидно да се създаде впечатлението за генериране на дълг, при участието на трето лице/„Копие“ Е./, което е свързано лице по смисъла на § 1 от ДР на ТЗ с „В...“ О. и „Т. П.“ Е., като се освободи изцяло „Т. П.“ Е. от задължението на „В...“ О. и отговорността по чл. 263л ал.1 от ТЗ към неговите кредитори. Така от преобразуващото се дружество „В...“ О. е отделен чист актив, записан като актив на „Т. П.“ Е., в размер на 18 000 000лв., а чрез привидни преводи на частични суми, чрез многократно разсрочване на задължението с подписаните споразумения, извършени към третото лице, се цели да се освободи „Т. П.“ Е. от отговорността към кредиторите на „В...“ О..

При съвкупно обсъждане на горецитираните доказателства настоящият състав на съда намира за основателно заявеното от ищеца „К...“ Е. възражение за абсолютна симулация на сключените споразумения между кредитора „В...“ Е. и длъжниците „В... П.“ О. и „Т. П.“ А. като страните по последните не са имали записаното в договорите желание да се постигнат разписаните със споразумението правни последици, а само да създадат привидно задължение в размер над 18 000 000лв., което преобразувалото се чрез отделяне с учредяване дружество „Т. П.“ Е. да заплати на привидния кредитор „В...“ Е. за горницата над действителния размер на дълга от 1660 659,09 щатски долара, и с което привидно изпълнение на дълга да бъдат противопоставени възражения за неотговорност за задълженията на преобразуващото се дружество „В...“ О. към другите му кредитори, каквито възражения се правят в настоящия спор срещу кредитора „К...“ А.- в несъстоятелност.

Отделно от горното и уговорените с процесиите споразумения размери на неустойки, също са нищожни като противни на морала и на добрите нрави, предвид несъответствието им с оглед на техния размер, на основаните функции на неустойката, за което съдът следи и служебно съобразно разясненията, дадени с ТР 1 от 15.06.2010г., по т.д. № 1/2009г. на ОСТК

на ВКС.

Следва в този смисъл да се отчете, че обявяването на процесните споразумения за нищожни, на същото законово основание, е извършено от друг съдебен състав по приключило с влязло в законна сила решение по т.д. № 259/2016г. по описа на ОС Благоевград, което е преминало и през триинстанционен контрол, като прогласяването на нищожността на тези споразумения по съдебен ред, е обвързващо както за страните по цитираното търговско дело, така и за всяка трета неучастваща по делото страна.

Нищожните клаузи, респективно абсолютно симулативните договори не създават права и задължения, предвид на което и дори да се приеме тезата на ответника за тълкуването на чл. 263л ТЗ като ограничаваща правата на кредитор на преобразуващо се дружество, то ответникът не доказва по делото отговорността му да е изчерпана по причина на удовлетворяване на друг валиден дълг на преобразуващото се дружество, за размера на получения от него при преобразуването като чист актив - права.

Отделно и само за пълнота на изложението следва да се посочи, че повечето от споразуменията са без достоверна дата, поради което и на осн. чл. 181 ал.1 от ГПК са непротивопоставими на трети лица, каквото в настоящия случай е кредиторът „К...“ А. (н.), като най- ранната достоверна дата може да бъде м. 09.2015г.

Поради изложеното не може да се приеме за установено и доказано по настоящото дело, че „Т. П.“ Е. е погасило задълженията си към „В...“ О., чрез плащане към цесионера „В..." Е., придобито по силата на Договор за цесия от 17.06.2002г., чрез представените по делото 20 бр. споразумения, сключени между „В...“ О. и „В..." Е., до размера на сумата от 18 504 340лв. и така е отпаднала отговорността на дружеството ответник, към кредиторите на „В...“ О..

По отношение на възражението за нищожност на Споразумение за прихващане и за прехвърляне на вземания вместо изпълнение от 14.09.2015г. сключено между „В... П.“ О., „В.“ Е. и „Т. П.“ Е..

Твърдението на ответника е че чрез института на даване вместо изпълнение, е извършено погасяване на вземания чрез прехвърлянето и прихващането им. По делото въз основа на събраните доказателства не се установи и доказва при условията на пълно и главно доказване, реалното извършване на такива, поради което споразумението е нищожно поради липса на предмет.

По отношение на възражението за нищожност на Договор за прехвърляне на вземане вместо изпълнение от 13.04.2016 г., сключено между „Т. П.“ Е. и „В.“ Е. и Договор за прехвърляне на вземане вместо изпълнение от 18.05.2016 г., сключено между „Т. П.“ Е. и „В.“ Е.:

Съдът въз основа на събраните доказателства по делото счита за недоказано по безспорен и несъмнен начин, че плащанията към „Н...“ Е. са действително извършени, за посочените суми във фактура № 1000000074/31.03.2016г. с издател „Т. П.“ Е. и получател „Н..." Е. и фактура № 1000000090/30.04.2016г. с издател „Т. П.“ Е. и получател „Н..." Е.. Не са представени по настоящото дело убедителни доказателства нито за съществуването на тези

вземане, нито за това, че същите са признати от длъжника „Н...” Е., като липсват доказателства фактурата да е получена от „Н...” Е.. Поради изложеното съдът поради мотиви, изложени вече по-горе приема че се касае за фиктивни плащания, с което се цели да се докаже че чрез прехвърляния на вземания вместо изпълнение, длъжникът “Т. П.” Е. е изпълнил едно чуждо задължение към трето дружество, за да се освободи от отговорност към кредиторите на „В...” О., за привидно платените суми към „Н...” Е..

По възражението че „С...” е придобило вземанията на „К...” А. към „В...” О.:

По делото с молбата по чл. 625 от ТЗ са представени и приети като доказателства 2 бр. писма изпратени от „С...” до „К...” А. (н.) от 11.01.2017г., които са оспорени по делото от ответната страна досежно тяхната автентичност.

Не е спорно по делото/за което са представени и писмени доказателства/, че във връзка със сключен Договор за заем за сумата от 21 000 000евро, сключен между „С...” в качеството на заемодател и „К...” А. в качеството на заемател, са сключени между същите страни Договор за залог върху вземания по реда на ЗОЗ и Договор за финансово обезпечение с предоставяне на залог по реда на ЗДФО, като предмет на двата договора са вземанията на „К...” А. от трети лица, произтичащи от договори за банков кредит, включени в Приложение № 1 към договора, като вземанията по особения залог са вписани в Централния регистър на особените залози на 25.05.2011г. подписани са между страните 4 бр. Анекси към Договор за залог върху вземания по реда на ЗОЗ. Към Договор за финансово обезпечение с предоставяне на залог по реда на ЗДФО, са сключени между страните 6 бр. Анекси.

От съдържанието на приетите като писмени доказателства 2 бр. писма от „С...”, до синдиците на „К...” А. (н.), установява се, че „С...” не е пристъпвала към изпълнение на залозите учредени с цитираните по горе договори, по реда на чл. 32 от ЗОЗ, както и че „С...” не е реализирало залозите, учредени в негова полза от „К...” А. с Договор за финансово обезпечение с предоставяне на залог по реда на ЗДФО и анексите към него, като не е продало и не е придобивала заложените вземания по договорите за кредит, предоставени от „К...” А. като обезпечение на „С...”, като не е прихванало и не е погасило с тяхната стойност, финансовите задължения на „К...” А. към „С...”.

Установява се още, че от „С...” не е изпращана на „К...” А. (н.) оценка за справедливата пазарна стойност на заложените вземания по кредитите, изготвена от лицензиран оценител, не е изпращало до „К...” А. (н.) информация за погасени задължения и техния размер, както и че „С...” не е получавало плащания от трети лица- длъжници по договорите за кредит с „К...” А. (н.), чиито вземания са заложен в негова полза.

Вместо това „С...” е предпочело да се удовлетвори за вземанията си в производството по несъстоятелност на „К...” А. (н.), по реда на ЗБН, като на 19.05.2011г. е предявило вземанията си в производството по несъстоятелност и същите са приети като привилегирани по реда на удовлетворяване по чл. 94 а.1 т.1 от ЗБН. Съобразно чл. 11 ал. 2 от ЗДФО- „придобий.ето на кредити и на вземания по кредити е възможно, само ако в договора за финансово обезпечение с предоставяне на залог, страните са се договорили за

придобИ.ето и за оцентака им“, като същата е неприложима към настоящия случай, тъй като такава изрична уговорка липсва.

Във връзка с оспорването на автентичността на представените две писма, допусната е и назначена от съда съдебно графологична експертиза, като видно от заключението на експерта инж. В. С., подписите положени под двете писма изпратени до г-жа К. М. и г-н А. Д.- Синдици на „К...“ А. (н.), са изписани от г-н Ф. У., в качеството му на Главен изпълнителен директор на „С...“.

Вещто лице в заключението си сочи, че не е изследвал автентичността на подписите положени за „С...“ от името на г-н Ю. Л. Л., в качеството му на Началник „Група за Глобални инженерни решения“, под представените по делото ксерокопия на 9 броя писма, представени по делото от ответника „Т. П.“ Е., тъй като не разполага със сравнителен материал от подписа на г-н Ю. Л. Л..

По делото е прието като писмено доказателство писмо от „Б...“ с вх. № 2218/01.03.2022г., с което се удостоверява пред съда по настоящото дело, че г-н Ю. Л. Л. не е бил служител на Група С..., в периода между 11.2014г. до 04.2015г.

От приетите като писмени доказателства- два броя Писма от 11.01.2017г. от С..., настоящият състав на съда счита че се установява по делото че „С...“- „не е пристъпвало към изпълнение на залозите, учредени в полза на С... по силата на Договор за особен залог към 19 май 2011г. и анексите към него, по реда на чл. 32 от Закона за особените залози, а именно в Централния регистър на особените залози С... не е вписвало пристъпване към изпълнение и С... не е реализирало залозите, учредени в полза на С... по силата на Договор за финансово обезпечение с предоставяне на залог от 19 май 2011г. и анексите към него, като не е продало и не е придобило вземанията по кредити, предоставени от К... в полза на С... като обезпечение, и не е прихванало, и не е погасило с тяхната стойност финансовите задължения на К... към С...“. Установява се още по делото, че от „С...“ не е изпращана на „К...” А. в (н.) оценка на справедливата пазарна стойност на заложените вземания по кредити, изготвена от оценител, представляващо условие за реализацията на финансовото обезпечение съгласно чл. 5.02. от Договор за финансово обезпечение с предоставяне на залог от 19 май 2011г., не е изпращана до „К...” А. в (н.) и трети лица-длъжници информация за каквито и да е погасени задължения и за техния размер, а също така, че С... не е получавало никакви плащания от трети лица- длъжници по договори за кредит с „К...” А. в (н.), заложен в полза на С....

Оспорването на писмата от 11.01.2017г., в качеството им на частни документи, досежно тяхното съдържание и авторство, съдът намира за неуспешно извършено, доколкото при проведено пълно доказване от страна на ищеца, установи се по делото че писмата от 11.01.2017г., изхождат от законния представител на С... (с установена представителна власт и автентичност на подписа върху тях). Така доказано е по делото, че на 03.02.2016 г. Ф. У. е вписан като управляващ изпълнителен директор на дружеството, като до датата на изпращане на процесните писма (11.01.2017г.) няма друго вписване на лице, посочено като изпълнителен директор. Анализа на писмата представени от ищцовата страна сочи на извода, че „С...“ никога не е встъпвало в правата на „К...” А. (н.) като кредитор на „В...” О.,

респективно на „Т. П.“ Е..

Въз основа на събраните доказателства съдът приема за успешно проведено оспорването на 9 броя писма, за които ответникът твърди, че изхождат от „С...“, като от „Т. П.“ Е. не беше извършено съобразно възложената на ответника тежест на доказване- че „К...“ А. (н.) е загубило качеството си на кредитор, поради встъпване в неговите права от страна на С.... Не беше доказана нито автентичността на подписите, положени върху представените от ответника 9 броя писма, нито дали лицето, което ги е подписало е имало представителна власт спрямо С.... Ето защо така оспорените 9 бр. писма представени по делото от ответната страна, следва да бъдат изключени от обсъждането на доказателствата по делото.

Така от представената кореспонденция между „К...“ А. (н.) и С... не се установи последната да е предприела изпълнение по сключения между посочената финансова институция и ищцовата банка договор за финансово обезпечение с предоставяне на залог. Аргумент в тази посока може да се почерпи и от факта, че според отразеното по партидата на ищцовата банка в търговския регистър, в списъка на приетите от синдика вземания е включено вземането на С... към К... /н/ произтичащо от договора за срочен заем от 19.05.2011г.

С оглед на изложеното следва да бъде оставено без уважение възражението на ответника „Т. П.“ Е., че „К...“ А. в /н./ е загубило качеството си на кредитор на „В...“ О., като неоснователно и недоказано.

С оглед изложеното, съдът намира, че е налице и втората от необходимите за открИ.е на производство по несъстоятелност предпоставки – длъжника „В...” О. има изискуеми задължения по търговски сделки към „К...“ А. (н), които не се установи да са погасени.

Правни доводи по молбата на присъединения кредитор- „К...“ Е.:

Претендираното вземане на присъединения кредитор „К...“ Е. от ответника „Т. П.“ Е., е основано на доводи за неизпълнено задължение за погасяване на задълженията по сключени между страните договори за заем- Договор за заем от 05.12.2018г.; Договор за заем от 07.12.2018г. и Договор за заем от 19.12.2018г., като след извършени частични плащания от ответника, претендира се сума в общ размер на 120 467.95лв./главница 95 637.80лв. и лихви за забава- 24 830.15лв./ Поддържа се, че искането е изискуемо и дължимо, доколкото изтекли са сроковете за погасяването на задълженията от заемателя по сключените договори за заем.

Ответникът „Т. П.“ Е., оспорва вземането като твърди че същото е погасено, след прихващане на друго насрещно задължение от „К...“ Е., поради неизпълнено задължение за доставка на природен газ- 3 313 mWh, по фактура № 350/29.11.2018г., като ответникът се позовава на извършено даване вместо изпълнение от страна на „С...” О. към „Т. П.“ Е., както и цедиране на вземане със Споразумение от 09.03.2019г., с което „С...” О. е прехвърлило на „Т. П.“ Е. правото си на вземане от „К...“ Е. по фактура № 350/29.11.2018г. Ответникът се позовава на Фактура № 1418/30.11.2018г., която е надлежно осчетоводена в счетоводството на цесионера „С...” О. и на цедента „Т. П.“ Е..

От ответната страна по делото оспорени са досежно тяхната автентичност, договорите за

заем на които присъединения кредитор „К...“ Е. основава вземането си. Съгласно разпоредба на чл. 26 ал. 2 пр. 2 ЗЗД обявява за нищожен договора, сключен при липса на съгласие–волеизявление за такава сделка. В настоящия случай от ответната страна се възразява че представените договори не са подписани от управителят на “Т. П.” Е., но от ответната страна не се оспорва действителността на сключените договори с оглед на изразеното съгласие за тяхното сключване, като от ответната страна не се оспорва че заемните суми посочени в договорите за заем не са били предоставени от заемотателят на заемателя/т.е. липсва възражение за непаричност на договорите за заем/.

При преценката на представените писмени договори за заем в оригинал съдът приема, че се касае за частни, диспозитивни документи, за които от сключението на вещото лице по приетата съдебно графологична експертиза, не се установи същите да са подписани от управителят В. Н. Г.. Според сключението на вещото лице, подписите не са положени с фирмичалкова паста, а са пренесени по електрофотографски способ от друг документ. При липса на подпис принципно не може да бъде установено чие е материализираното в него изявление и на такъв документ законът не придава никаква обвързваща доказателствена сила, но не може да се отрече съществуването му. Оспорването на представените документи досежно тяхната автентичност е успешно проведено, доколкото не може да се установи по категоричен начин дали същите са подписани от управителят на “Т. П.” Е..

Съставът на Окръжен съд Благоевград съобрази, че документите могат да бъдат подписани или неподписани от издателя си. Последното не е пречка да се установи авторството им, като доказателствената стойност се преценява винаги конкретно, по вътрешно убеждение и с оглед всички данни по делото. Оспорените от ответната страна документи са договори за заем, които могат да бъдат сключени между търговци и в устна форма, като не е предвидена в закона задължителна форма за тяхната действителност. Недоказването на положения подпис под договора за заем, не може да води до извода че липсва съвпадение на насрещните волеизявления на страните, за постигане на съгласие за сключването на договорите за заем при определени условия. В настоящия казус налице са достатъчно други доказателства по делото, които са пряка индиция за волята на страните по конкретната облигационна връзка. Не случайно ответната страна не се оспорва възникването на облигационно правоотношение между „К...“ Е. и “Т. П.” Е., във връзка с представените договори за заем, като не се оспорва от ответника и получаването на посочените в договорите заемни суми. Установява се от допълнителното заключение на експерта по приетата СИЕ, че в счетоводството на „Т. П.” Е., получените суми от К... са осчетоводявани по сметка 494– разчети по заеми. Не е спорно че част от дължимите суми по сключените договори за заем, в значителен размер са били върнати от заемателя на заемотателя и не се претендират по настоящото дело. Поради изложеното настоящият състав на ОС Благоевград приема, че са налице конклюдентни действия (изплащане на част от задължението), които манифестират пряко и недвусмислено волята на страната за съществуване на задълженията по по сключените договори за заем.

За изводите си съдът се основава и на разпоредбата на чл. 301 ТЗ. Независимо, че по делото

не се установи и доказа по категоричен начин че договорите са били подписани лично от управителя на “Т. П.“ Е., то след осчетоводяването на сумите получени като заем в счетоводството на дружеството ответник, управителят на “Т. П.“ Е. е научил за поетите с договорите за заем задължения, но не се е противопоставил веднага, поради което презумпцията на чл. 301 ТЗ важи с пълна сила.

Съдът намира че присъединения кредитор „К...“ Е. и ответника по делото “Т. П.“ Е., са обвързани от валидни облигационни правоотношения във връзка със сключените договори за заем, като оспорването на автентичността на същите, не води до извода за тяхната нищожност поради липса на съгласие от страна на заемотателя, за поемането на задълженията за връщане на получената в заем сума, ведно с лихвата за забава върху нея. Съдът намира за неоснователни възраженията на ответната страна, че вземането на „К...“ Е., основано на процесните договори за заем не е валидно възникнало, както и че страните не дължат изпълнение по поетите насрещни задължения. Основното задължение на заемотелят е да върне на заемотателят получената в заем парична сума/чл. 240 ал.1 от ЗЗД/, поради което следва да се приеме че „К...“ Е. е кредитор на “Т. П.“ Е. по сключените договори за заем, въпреки неуспешното доказване на тяхната автентичност.

Според заключението на експерта по приетата допълнителна СИЕ, дължимите суми по договорите за заем, ведно с дължимите лихви за забава, са осчетоводени от кредитора „К...“ Е. по сметка 4982- “Т. П.“ Е. и към 31.12.2021г. са в размер на 127 640.77лв. По отношение на начисляваните лихви за забава са издадени фактури, които са подавани в регистър „Дневник на продажбите“ в НАП. Сумите получени като заем са осчетоводени и в счетоводството на дружеството длъжник- “Т. П.“ Е., по сметка 494- разчети по заеми, като към 31.12.2021г., задълженията към „К...“ Е. са възлизали на 209 669.42лв.

Въз основа на събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност, не се установява при пълно и главно доказване, че вземането на „К...“ Е. от “Т. П.“ Е. към момента на приключването на съдебното дирене пред настоящата съдебна инстанция, е погасено чрез плащане или по друг начин- чрез даване вместо изпълнение или чрез прихващане на сумите срещу друго насрещно задължение на „К...“ Е. към “Т. П.“ Е..

Наистина от събраните по делото писмени доказателства и от заключението на експертите по приетите СИЕ, не се установи по категоричен начин, че „К...“ Е. е изпълнило задължението си за доставка на природен газ- 3 313 mWh на “С...” О., за което е била издадена фактура № 350/29.11.2018г. Но съдът намира за недоказано при пълно и главно доказване и факта, че “С...” О. е прехвърлило правото си за получаване на природен газ от „К...“ Е., чрез цедиране на това вземане на “Т. П.“ Е., т.е. не приема за доказано изпълнение на “С...” О. за доставка на природен газ към “Т. П.“ Е., чрез даване вместо изпълнение. Представеното по делото писмено Споразумение от 09.03.2019г. няма заверена достоверна дата и е непротивопоставимо на третото лице „К...“ Е.. Със същото е прехвърлено вземане на “С...” О. от „К...“ Е., на ответника “Т. П.“ Е., като прехвърлянето визира правото да се получи от „К...“ Е., доставка на природен газ- 3 313 mWh по фактура № 350/29.11.2018г., но липсват по делото доказателства, че този договор за цесия е бил надлежно съобщен на

длъжника по прехвърленото вземане-„К...“ Е., на осн. чл. 99 ал. 3, а същото има действие по отношение на длъжника от деня на получаването на съобщението за него/ чл. 99 ал. 4 от ЗЗД/. След като липсват доказателства договора за цесия да е бил надлежно съобщен на длъжника, то не се доказва по настоящото дело че същият е произвел действието си по отношение на „К...“ Е.. Това от своя страна води на извода че не са били налице основанията за извършване на прихващане/за което липсва отправено волеизявление от страна на “Т. П.“ Е./, поради липса на две насрещни вземания, всяко от които да е към момента на извършване изискуемо и ликвидно.

При изложените съображения, съдът намира за установено по делото, че към момента на конституирането му по настоящото дело- „К...“ Е. също е кредитор на ответното дружество „В...“ О., за вземане основано на неизпълнение на задължението за връщане на получената заемна сума въз основа на сключени между страните договори за заем, доколкото не се доказва заемното правоотношение между страните да е било прекратено- чрез погасяване на задължението чрез плащане, чрез даване вместо изпълнение и чрез прихващане, по начина по който се твърди че това е извършено от ответника по делото.

Следователно налице е неизпълнение на изискуемо парично задължение, по валидно възникнало наемно правоотношение между „К...“ Е. и “Т. П.“ Е., произтичащо от търговска сделка, което е самостоятелно основание по смисла на чл. 608 ал.1 т. 1 от ТЗ за открИ.е на производство по несъстоятелност по отношение на длъжника “Т. П.“ Е..

Съдът въз основа на събраните по делото доказателства намира за установена и третата предпоставка за открИ.ето на производство по несъстоятелно– неплатежоспособността на ответника длъжник.

Съгласно чл. 607а от ТЗ, производство по несъстоятелност за капиталово дружество се открива, когато то е неплатежоспособно или свръхзадължено.

В практиката на ВКС по чл.290 ГПК, изразена в Решение №118/09.08.2013 г. по т.д. №1042/2012 г. на ВКС, I Т.О., Решение №54/8.09.2014 г. по т.д.№3035/2013 г. на ВКС, II Т.О., Решение №201/11.12.2014 г. по т.д.№659/2014 г. на ВКС, I Т.О., Решение №202 от 10.01.2014 г. по т.д.№1453/2013 г. на ВКС, II Т.О., Решение №143 от 16.10.2015 г. по т.д. №937/2015 г. на ВКС, I Т.О. и други, се приема, че неплатежоспособността е обективно съществуващо имуществено състояние на длъжника, характеризиращо се с трайна невъзможност на същия да изпълни посочено в чл. 608 ал.1 ТЗ изискуемо парично задължение произтичащо от търговска сделка или публично правно задължение към държавата и към общините, свързано с търговската му дейност или задължение по частно държавно вземане, чрез наличните на дружеството длъжник краткотрайни и бързо ликвидни активи.

За да се установи състоянието на неплатежоспособност следва да бъде извършен анализ на имуществено- финансовото състояние на предприятието на длъжника, от което да се изведе способността на ответника да погасява задълженията си, без да поставя в опасност интересите на кредиторите си. Според мотивите на Решение №115 от 25.06.2010 г. по т.д.

№169/2010 г. на ВКС при преценката, дали е налице неплатежоспособност, съдът следва „да прецени коефициентите на обща, бърза, незабавна и абсолютна ликвидност, дали са под единица и какво е съотношението им, което е от значение за икономическото състояние на длъжника, като обективно състояние”.

Изхождайки от даденото заключение на експерта по първоначалната и допълнително извършената съдебно – счетоводна експертиза, същото сочи показателите на обща, бърза, абсолютна и незабавна са под референтната стойност за целия изследван период- от 31.12.2013г. до 31.03.2021г. Преценката им обосновава трайна намалена обща ликвидност, тъй като ответника не може с наличните си краткотрайни активи да покрие краткосрочните си задължения, щом коефициента на обща ликвидност е под нулата. Отсъствието на свободни парични средства, индицирано от ниския коефициент на абсолютна ликвидност, е показателно за невъзможността незабавно да се погасят краткосрочните задължения. Нетният оборотен капитал, който съставлява разликата между стойностите само на краткотрайните активи и на краткосрочните задължения след 2014г. е отрицателна величина. Следователно, при така посочените до тук количествени характеристики, способността на търговеца да изплаща текущите си задължения с наличните краткотрайни активи е невъзможна и индицира трайна неплатежоспособност.

Показателите сочат че коефициента на задлъжнялост за целия анализиран от експерта период, също е под референтните стойности, като дружеството е декапитализирано от собствения си капитал, макар че коефициента му на финансова автономност сочи че дружеството все още има някаква финансова независимост. Дружеството не разполага почти с никакви парични средства, същото е в критично финансово състояние, същото не е ликвидно и не може да осигурява средства за заплащане на задълженията си- не разполага с краткотрайни активи достатъчни за покриване на задълженията си към неговите кредитори, вкл. и към „К...“ А. (н.) Именно наличието на краткотрайни активи на предприятието е основният показател по отношение на възможността за погасяване/плащане/ на краткосрочните задължения, осигуряващо нормалното развитие на едно предприятие. Видно е от заключението на експерта по приетите по делото СИЕ, че дружеството още през 2018г. е забавяла плащанията си към кредитори по търговски сделки над 60 дни, а към 2021г. това забавяне е пораснало на до 6 месеца.

В допълнителното заключение по делото, експертът дава заключение че дейността на предприятието на “Т. П.“ Е. е нерантабилна, като същата геренира загуби а не печалби. Процента на плащанията към кредиторите на дружеството ответник намаляват, като още към 2018г., плащанията на задълженията към кредиторите е 10%, през 2019г.- става 2 %, а през 2021г. възлиза на едва 1 %. Експерта сочи в писменото си заключение, че последното плащане на “Т. П.“ Е. към кредитор за 2018г. е на 31.12.2018г., което е в размер на 10 887.25лв., с основание заплащане на РЗ.

В настоящия случай безспорно се установява от събраните доказателства, че дружеството ответник има изискуеми публични задължения, в размер общо на 866 245.31лв., които са натрупани през изследвания от експерта период и са свързани с търговската му дейност.

Последното плащане към ТД на НАП е от 31.03.2015г., в размер на 1 649.31лв. за погасяване на ДДС. Дружеството ответник- “Т. П.“ Е. има задължения и към Община П., в размер на 60 285.50лв./задължения за ДНИ и ТБО/. Последното плащане към общината е извършено на 12.09.2015г. Това е самостоятелно основание по смисъла на чл. 608 ал.1 т. 2 от ТЗ, за да бъде обявено дружеството ответник за неплатежоспособно и по отношение на него да бъде открито производство по несъстоятелност.

Настоящият състав на съда намира че категорично настоящата невъзможност на длъжника да изпълни задълженията към неговите кредитори, следва да бъде отграничена от неплащането като неправомерен юридически факт, форма на неизпълнение на задълженията, за които длъжника носи отговорност, след като може обективно, макар и със закъснение да изпълни./Р – 806-2006г. на I т.о. на ВКС на РБ/. Касае се за невъзможност за изпълнение на паричните задължения от длъжника към неговите кредитори, която има траен и необратим характер, доколкото търговеца длъжник не разполага с никакви налични бързоликвидни или парични средства, а имуществото му в цялост не е достатъчно за удовлетворяване на вземанията на кредиторите към него а и той е декапитализиран и задлъжнял. Следователно налице е едно непредотвратимо и неприкриваемо обективно имуществено положение, което беше безспорно очертано от събраните писмени доказателства и заключението на експерта по изслушаната и възприета от съда съдебно икономическа експертиза.

Тъй като ответника по делото не е ангажирал убедителни доказателства, че затрудненията му са временни, а точно обратното – анализа на финансовото му състояние сочи че същите са с траен характер, а установява се “Т. П.“ Е. не разполага с достатъчно имущество и активи за покрИ.е на задълженията му, без опасност за кредиторите му по аргумент на чл. 631 от ТЗ, то за настоящия състав на съда, безспорно са налице основанията да бъде обявена неплатежоспособността на търговеца длъжник, като бъде уважено искането на молителя за открИ.е на производство по несъстоятелност по отношение на “Т. П.“ Е..

Съгласно чл. 742 ал.1 от ТЗ, търговското дружество е свръхзадължено, ако неговото имущество не е достатъчно, за да покрие паричните му задължения.

Свръхзадължеността е специално основание за открИ.е на производство по несъстоятелност, което се прилага само за капиталовите търговски дружества. То е налице тогава, когато задълженията в пасива на дружеството, включително и неизискуемите такива, надхвърлят имуществото в актива му, тъй като се приема, че в този случай последното обективно не би било достатъчно за удовлетворяване на всички кредитори.

От заключението на експерта по приетата СИЕ и допълнителната СИЕ, сочи се че коефициента на задлъжнялост за целия обследван период на “Т. П.“ Е. е под нормата, като е с отрицателни стойности. Експерта обаче сочи че при изследването на коефициента на финансова неплатежоспособност, за целия обследван период, коефициента по отношение на “Т. П.“ Е. е над единица, което означава че предприятието покрива целия привлечен капитал с активите си. Поради изложеното съдът намира че по делото не се доказва и наличието на основанията по чл. 742 ал. 1 ТЗ за да се приеме че “Т. П.“ Е. е свръхзадължено по смисъла

на закона.

Що се касае до началната дата на неплатежоспособността, съдът намира следното:

По аргумент от чл.608, ал.1 ТЗ, в който е дадено легално определение на понятието неплатежоспособност, началната дата на неплатежоспособността е датата, на която длъжникът не е в състояние да изпълни изискуемо парично вземане по търговска сделка. По въпроса за начина на определяне на началната дата на неплатежоспособност на длъжника в производството по несъстоятелност е налице трайна практика на ВКС, включително и задължителна такава, постановена по реда на чл.290 ГПК. Така например, в Решение №33 от 07.09.2010 г. по т.д.№915/2009г., II т.о., Решение №115 от 25.06.2010г. по т.д. №169/2010г., II т. о., Решение №90 от 20.07.2012г. по т.д.№1152/2011 г., I т. о., Решение №13 от 23.06.2015г. на ВКС по т.д.№2435/2014г., II т. о., ТК и други, е изразено категоричното становище, че началната дата на неплатежоспособност, разглеждана като момент на проявление на трайната неспособност на длъжника да погасява свои изискуеми парични задължения към кредиторите по чл.608, ал.1 ТЗ с наличните си краткотрайни активи, се определя от неговото цялостно икономическо състояние, при отчитане на най- ранния момент на трайно спиране на плащанията като външен белег на неплатежоспособността. Т.е. началната дата е най – ранната, установена по делото дата, към която са налице всички елементи от фактическия състав на неплатежоспособността. В Решение № 80/08.10.2015г., т. д. № 1565/2014г. на ВКС, I т.о., е посочено, че влошаването на икономическото състояние на търговеца, имащо траен характер, може да настъпи и рязко, ако в един и същ момент се падежират значима част от дългосрочните до този момент задължения на длъжника /вкл. когато са само към един кредитор/, които се трансформират в краткосрочни, ако това води до обективна невъзможност предприятието да поеме своите краткосрочни задължения с наличните краткотрайни активи, която се установява чрез визираните по-горе икономически показатели.

Поради изложените съображения при решението за определяне на началната дата на неплатежоспособност по настоящото дело, съдът при преценка на цялостното икономическо състояние на предприятието длъжник, посредством обсъждането на коефициентите на ликвидност, събираемост и финансова автономност, ще следва да установи началния момент на настъпването на обективната и трайна неспособност на длъжника да погасява своите краткосрочни/текущи задължения с краткотрайните/текущи активи, като спирането на плащанията към отделен кредитор, съответно датата на последното извършено плащане към кредиторите, сами по себе си, без изследване на причините за тях, не са достатъчна база за определяне на реалното икономическо положение на длъжника.

Съгласно трайно установената съдебна практика, включително и задължителна такава по смисъла на т. 2 от ТР 1/2010г. на ОСГТК на ВКС, постановена по реда на чл. 290 ГПК /решение № 115/25.06.2010г. на ВКС по т.д. № 169/2010г., ТК, II т.о./, началната дата на неплатежоспособността е датата на най-ранното непогасено задължение на длъжника, към която са налице всички признаци на неплатежоспособността по смисъла на чл. 608 ТЗ, т.е. според обективното си финансово състояние, преценено с оглед коефициентите за

ликвидност и финансова автономност, длъжникът да е изпаднал в невъзможност да изпълнява паричните си задължения. Посоченият негативен фактически състав, в своята съвкупност следва да е изразен като трайно, обективно и необратимо състояние на търговеца. При определяне на началната дата на неплатежоспособност съдът изследва всички задължения на търговеца, а не само тези на представените в производството кредитори.

С Решение № 153 от 23.12.2010г. по т.д. № 255/2010г. на I т.о. на ВКС е прието, че следва да се има предвид динамиката в търговските отношения, която може да даде отражение върху материалното и финансовото състояние на дружеството- длъжник в определените фази на процеса при открИ.е на производство по несъстоятелност.

Анализа на финансовото състояние на “Т. П.“ Е., въз основа на събраните доказателства и заключението на експерта Р.В. води на извода, че макар да са били налице признаците на влошаване на икономическите показатели, към 2019г. дружеството все още е разполагало със собствен капитал и с възможност за оздравителен план и действия по стабилизиране на икономическото и финансово състояние. Въпреки това видно е от писмените доказателства по делото и от заключението на експерта по приетото писмено заключение, че последните плащания към ТД на НАП и към Община П. са през 2015г., след което плащането на публичните задължения е напълно преустановено.

От анализа са събраните доказателства в тяхната съвкупност, както и от заключението на експерта по приетата допълнителна СИЕ се установява, че трайното и необратимо влошаването на финансовото състояние на дружеството ответник настъпва през 2017г., от който период нетния оборотен капитал вече става отрицателна величина и ясно сочи че “Т. П.“ Е. е в пълна обективна невъзможност с текущите си активи да погасява текущите си задължения. Видно от даденото заключение на експерта, през 2016г. процента на текущите задължения спрямо плащанията е бил 96.11%, през 2017г. този процент става- 25.28%, а през 2018г.- 9.50% Експерта сочи че последното плащане извършено от “Т. П.“ Е. към кредитор е било на 31.12.2018г. в размер на 10 887.25лв., с основание заплащане на РЗ. Съдът намира, че още към началото на 2017г. е настъпило пълно обезценяване на вземанията и тотално срИ.е на финансовите показатели на “Т. П.“ Е., като през следващите години същото е напълно декапитализирано и е изпаднало в състояние на неплатежоспособност. Поради изложеното, съдът счита че за начална дата на неплатежоспособност на “Т. П.“ Е., следва да се определи датата 01.01.2017г., тъй като след началото на 2017г. е започнало рязко влошаване на икономическото положение на дружеството ответник, като силно са се влошили всички икономически показатели и дружеството е изпаднало в трайна невъзможност да покрива текущите си задължения с краткотрайните си активи. От този момент е настъпило трайно и необратимо влошаване на финансовото положение на дружеството молител, което е довело и до пълно спиране на плащанията след 31.12.2018г.

Кумулативно, към сочената дата са налице и всички признаци, които характеризират неплатежоспособността по чл. 608 ТЗ. Посоченият негативен фактически състав, в своята съвкупност именно към този момент е изразен като трайно, обективно и необратимо

състояние на търговеца. Изложеноно дава основание на съда да счете, че в настоящия случай при определяне на началната дата на неплатежеспособност, следва да бъде използван „ситуативния” подход, като се отчете динамиката във финансовото положение на дружеството молител, като за такава следва да бъде определена- 01.01.2017г.

Съдът към настоящия момент не е предприел действия за допускане на предварителни обезпечителни мерки по реда на чл. 629а ал. 1 от ТЗ. С нормата на чл. 630 ал.1 т. 4 от ТЗ, законодателят е овластил съда да допусне обезпечение и наложи обезпечителни мерки, ако счете че това е необходимо за запазване на имуществото на длъжника и недопускане на неговото разпиляване или погИ.е. В производството по несъстоятелност е налице правилото за проявление на засилено служебно начало, ангажиращо съдът дори и при липса на искане за това, да предприеме мерки за гарантиране на подлежащите на удовлетворяване в това производство интереси на кредиторите.

В настоящия случай дружеството разполага с дълготрайни активи, с краткотрайни активи/машини и съоразения/, както и с незначителна по размер сума свободни парични средства. Ето защо съдът намира че в случая са налице основанията на осн. 630 ал.1 т. 4 от ТЗ да допусне обезпечение на вземането на кредиторите от несъстоятелността, чрез налагане на възбрана върху недвижимите имоти и заповор върху движимите вещи от активите на дружеството ответник.

Ищецът в исковата молба се е ползвал от законовата легитимация на чл. 628 ал. 4 от ТЗ, като при искането си за назначаване на временен синдик е посочил конкретно лице, което да бъде назначено да изпълнява функциите на временен синдик на ответника, като съдът при липса на други предложения е длъжен да назначи посоченото лице, тъй като е сезиран с исковата молба по чл. 625 от ТЗ и е длъжен съобразно разпоредбата на чл. 630 ал.1 т. 3 от ТЗ, служебно да назначи временен синдик, като му определи и месечно възнаграждение.

Следва да се насрочи първо събрание на кредиторите, с дневен ред по чл. 672 от ТЗ.

На основание чл.622 ТЗ, препис от решението да се изпрати до Агенцията по вписване за вписване в ТРРЮЛНЦ.

Решението следва да се впише в книгата по чл.634 в ТЗ.

Право на разноси при този изход от делото има молителя „К...“ А. /н/, на който по арг. от чл. 78, ал.1 ГПК следва да се присъдят сторените разноси по делото, възлизащи в общ размер на 1 829.25лв.- във връзка с назначените по делото експертизи и заплащане на държавната такса по молбата. Не са ангажирани доказателства за заплащане на адвокатско възнаграждение, поради което съдът не присъжда такова в полза на молителя.

Право на разноси съобразно разпоредбата на чл. 78 ал.1 от ГПК при настоящия изход от делото има и присъединения кредитор- „К...“ Е., като следва да бъде осъден ответника “Т. П.“ Е., да му заплати такива съобразно списък по чл. 80 от ГПК представен по делото, които да бъдат изплатени от масата по несъстоятелността.

Водим от горното и на посочените основания, Благоевградският окръжен съд

РЕШИ:

ОБЯВЯВА неплатежоспособността на “Т. П.“ Е., ЕИК: *, със седалище и адрес на управление: гр. П. *, ж.к. “О.“- Ш..., представлявано от управителя В. Н. Г..

ОПРЕДЕЛЯ за начална дата на неплатежоспособността- 01.01.2017г.

ОТКРИВА производство по несъстоятелност по отношение на “Т. П.“ Е., ЕИК: *, със седалище и адрес на управление: гр. П. *, ж.к. “О.“- Ш..., представлявано от управителя В. Н. Г., на основание неплатежоспособност по чл. 608 ал.1 т. 1 и т. 2 от ТЗ.

ПОСТАНОВЯВА на основание чл. 630 ал. 1 т. 4 от ТЗ да бъде наложена обезпечителна мярка- ОБЩА ВЪЗБРАНА и ЗАПОР върху недвижимите имоти и движимото имущество, както и на банковите сметки на длъжника „Т. П.“ Е., ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. П. *, ж.к. “О.“- Ш..., представлявано от управителя В. Н. Г..

ОСЪЖДА на осн. чл. 78 ал.1 от ГПК, “Т. П.“ Е., ЕИК: *, със седалище и адрес на управление: гр. П. *, ж.к. “О.“- Ш..., представлявано от управителя В. Н. Г., да заплати на „К...” А.– в несъстоятелност, ЕИК *, представлявано от А. Н. Д. и К. Х. М., в качеството им на синдици, назначени с Решение № 41 от 23.04.2015г. и Решение № 196 от 13.11.2015г., на Управителният съвет на Фонда за гарантиране на влоговете в банките, чрез адв. М. Ж. С., със съдебен адрес: гр. С., ул. ”Г.И.” № *, сторените разноски по делото, възлизащи в общ размер на 1 829.25лв.- във връзка с назначените по делото експертизи и заплащане на държавната такса по молбата, които да се съберат от масата по несъстоятелността.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78 ал.1 от ГПК, “Т. П.“ Е., ЕИК: *, със седалище и адрес на управление: гр. П. *, ж.к. “О.“- Ш..., представлявано от управителя В. Н. Г., да заплати на „К...” Е., ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. С., ул. „В...” № *, управлявано от К. Д. М., направените пред настоящата съдебна инстанция разноски- 250.00лв. за държавна такса, 600.00лв. за вещо лице по приетата СИЕ; 480.00лв.- депозит за вещо лице по допълнителната съдебно икономическа експертиза и 5 000лв.- за адвокатско възнаграждение, които да бъдат събрани от масата по несъстоятелността.

НАЗНАЧАВА В. С., с адрес на кантора: гр. Р., ул. „Ц...” № * ет. *, телефон *, електронна поща: [***](#), назначен със заповед на Министъра на правосъдието ЛС-04-462 от 29.06.2007 г., ДВ бр.52 от 2007г., включен в утвърдения от министъра на правосъдието и обнародван в "Държавен вестник" списък на лицата, които могат да бъдат назначавани за синдици, за *временен синдик* на “Т. П.“ Е., ЕИК: *, със седалище и адрес на управление: гр. П. *, ж.к. “О.“- Ш..., представлявано от управителя В. Н. Г., като и ОПРЕДЕЛЯ месечно възнаграждение от 1 500лв. /хиляда и петстотин лева/.

НАСРОЧВА първо събрание на кредиторите на “Т. П.“ Е., ЕИК: *, със седалище и адрес на управление: гр. П. *, ж.к. “О.“- Ш..., представлявано от управителя В. Н. Г., за дата- 13.03.2023г., час- 15:30ч., място- зала № 1 на Окръжен съд Благоевград, за което да се отпрати покана в ТРЮЛНИЦ, с дневния ред по чл. 672 от ТЗ, като се призове „К...” А. (н.) и временния синдик, по реда предвиден в ГПК.

РЕШЕНИЕ.О подлежи на незабавно изпълнение.

Препис от решението да се изпрати до Агенцията по вписване за вписване в ТРРЮЛНЦ и до Служба по вписванията за вписване в Имотния регистър по седалището на дружеството.

РЕШЕНИЕ.О да се впише в книгата по чл.634 в ТЗ.

РЕШЕНИЕ.О подлежи на обжалване, с въззивна жалба, в 7-дневен срок от датата на вписване в Търговския регистър, пред Апелативен съд – гр. София.

Съдия при Окръжен съд – Благоевград: _____